

CHƯƠNG BỐN

LL12 VỀ SAIGON

Thái Bình Dương vào một đêm không trăng, sao lưa thưa mờ nhạt, sóng lặng, gió yên. Một đêm vô cùng tịch mịch, không thấy gì ngoài một vùng trời bề tối đen !

Đại dương đang mơ màng trong giấc điệp...

Thình lình từ lòng nước đen ngòm có một quái vật nhô đầu lên, làm một vùng biển cuộn cuộn nổi sóng, khiến cho bao sinh vật của Thủy Vương đang ngủ phải hãi hùng tỉnh thức !

Quái vật dài cả trăm thước, thân hình bóng lưỡng xám xỉ, trong bóng đêm mờ mịt không khác gì loài quái ngư khổng lồ.

Vừa trôi lên mặt nước, đôi mắt khủng khiếp của nó mở ra, loé lên hai luồng ánh sáng xanh lè, soi rõ một vùng biển nước.

Cũng may nhờ ánh sáng đó, người đi biển mới nhận ra quái vật chỉ là một « tiềm thủy đình », một chiếc tàu lặn dưới nước vừa mới trôi lên.

Hai ngọn đèn pha trước mũi tàu hướng về phía Tây Bắc, chiếu tắt mấy lượt như làm hiệu. Rồi từ xa có một con đom đóm với chút ánh sáng lập loè, bay vùn vụt về phía con tàu.

Lúc nó đến gần, nhờ ánh đèn pha của « tiềm thủy đỉnh » đom đóm chỉ là chiếc tàu đánh cá của dân Việt Nam miền duyên hải, nhỏ nhắn, trang bị thô sơ, trước mũi có treo ngọn đèn khí leo lét.

Trên tàu có ba người đàn ông, một già, hai trẻ, ăn mặc đúng dân chài lưới, quần vải, áo thô, cũ kỹ bạc màu, nhưng mắt của họ thì sáng quắc.

Chiếc tàu đánh cá từ từ cập bên hong « tiềm thủy đỉnh ». Lúc bấy giờ trên tiềm thủy đỉnh xuất hiện năm ba người đàn ông thân hình cao lớn, gọn gàng trong bộ quân phục màu rong biển, cất tiếng rang rảng hỏi người trên thuyền chài bằng Anh ngữ :

- A lot of fish to night ? (Có nhiều cá đêm nay chứ ?)

- Yes ! Always many of them ! But do you have shrimps for us ? (Phải ! luôn luôn có nhiều cá! Nhưng ông có tôm cho chúng tôi chứ ?)

Sau cuộc đàm thoại kỳ lạ, có lẽ là ám hiệu của họ, một người trên Tiềm Thủy Đỉnh vội vàng bước xuống mấy bậc thang nói với người phía dưới tàu :

- OK, they are here ! (Được rồi, họ đây rồi !)

Người đó trở lên boong tàu, tiếp theo sau có bốn người lần lượt leo lên. Ai cũng thân hình mảnh khảnh nhỏ nhắn. Rõ ràng là phụ nữ Việt Nam ! Họ ăn mặc như gái miền biển, áo quần lam lũ của phụ nữ dân chài, đầu quấn khăn rằn, trên vai mỗi người quảy một cái sặc.

Bốn nàng trầm lặng bước thoăn thoắt đến bậc thang treo lủng lẳng từ tiềm thủy đỉnh, tuột xuống tàu đánh cá một cách lẹ làng như những thủy thủ rành nghề.

Sau đó người trên tiềm thủy đỉnh còn thông dây đưa xuống thuyền chài ba thùng sắt nặng trĩu. Rồi hai bên phát tay từ giã. Tàu đánh cá bỏ máy chạy nhanh về hướng cũ.

Một chốc sau Tiềm Thủy Đỉnh cũng chìm dần trong lòng nước, trả lại cho đại dương cái tịch mịch của đêm trường.

Trời tờ mờ sáng chiếc thuyền chài bỏ máy chạy chậm chậm và bảy giờ thuyền đang chạy trên giòng sông khá rộng, đôi bờ xa tít, sương giăng mù mịt. Người đàn ông lớn tuổi lúc ấy mới lên tiếng :

- Đêm nay các cô may mắn không gặp tàu tuần của họ. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, trời rạng sáng, bọn tuần tiểu trên sông xét hỏi luôn luôn. Vậy chúng ta nên chuẩn bị lời nói cho ăn ý với nhau.

Trong phòng tàu chật hẹp, ẩm ướt, tanh mùi cá biển, các cô gái ngồi tựa lưng nhau với dáng điệu mệt nhọc, có lẽ vì say sóng. Duy một cô trong bọn còn tỉnh táo, nghe nói liền lên tiếng :

- Thưa bác, đêm qua chưa kịp giới thiệu với bác. Giờ thì sáng rồi, cháu xin giới thiệu tên họ của tụi cháu để bác liệu tính. Cháu là LyLy, mang giấy tùy thân là Nguyễn thị Ly. Còn chị này là Xuân Lan, mang tên Nguyễn thị Lài, chị đó là Ngọc

Nữ, mang tên Trần thị Nụ và đây là chị Tuyết Anh, mang tên Võ thị An.

Người đàn ông lắng nghe lời giới thiệu của cô gái tên LyLy, ông ta mỉm cười nói :

- Chef của các cô liệu tính như thần !

LyLy nhướn mắt nhìn ông ta, thấy ông ta gục gật đầu ra chiều khâm phục người vắng mặt, tức Chef của mình, mà không biết điều gì ? Chợt nghe ông giới thiệu :

- Tôi tên là Nguyễn văn Ty. Hai chàng thủy thủ tài công ngoài kia đều đóng vai con trai tôi, mang tên Nguyễn văn Tèo và Nguyễn văn Bo. Vậy trong các cô có hai người cùng mang họ Nguyễn, tôi nhận là con gái. Còn hai cô mang giấy tờ khác họ thì phải là con dâu. Chef các cô biết chính tôi đi đón các cô nên đã liệu tính trước tên họ cho ăn khớp. Ông ta quả thật là kỳ nhân, có thể tính xa ngàn dặm !

Ba cô gái đang ngây ngật lừ đừ, nghe nhắc đến Chef bỗng tỉnh táo. Một cô ngơ ngác hỏi :

- Ủa, sao Chef biết trước người đón tụi cháu là bác ? Bộ người của phe mình trong xứ không có ai hết sao ?

Lyly lên tiếng giải thích với bạn :

- Chị Xuân Lan ! Bác Ty đây là nhân vật lãnh đạo phe ta vùng Saigon. Dĩ nhiên phe mình vùng này có rất nhiều người, nhưng bác đích thân đi đón tụi mình. Quả thật chúng ta được bác thương quý lắm đó.

Ông Ty nghe LyLy nói liền cười nhỏ :

- Các cô là nhân viên cung của thủ lĩnh CPQ, tất nhiên tôi phải đích thân đi đón các cô. Chef các cô cũng đoán trước ý tôi, là cho hai cô mang cùng họ và hai cô khác họ. Đó là ông muốn tôi nhận hai cô là con gái để đi đứng dễ dàng. Ông thật là tài !

Bấy giờ LyLy với Xuân Lan mới đưa mắt nhìn nhau, Trong bọn họ, Xuân Lan với LyLy có gương mặt trái xoan, dù không giống nhau, nhưng nói chị em cũng hợp. Té ra Chef họ đã dự tính hết cả rồi ! Khi nhận được giấy tờ với tên họ mới, cả bọn thậm nghĩ « Chef cho đại một cái tên vu vơ ».

Xuân Lan chột cười cười nói :

- Hèn chi khi ấy em hỏi Chef vì sao cho em mang họ Nguyễn, sao không để em mang họ Lê của em ? Tại sao đặt cái tên nghe xấu xí quê mùa ? Cái mặt của ông lúc ấy dễ ghét lắm. Ông nói : « Tôi thích cô mang họ Nguyễn, vì họ Lê không hợp với cô. Còn tên các cô cũng phải đổi càng quê càng tốt, cô đừng hỏi tại sao ». Lúc ấy em giận ông lắm và em thắc mắc không hiểu có gì các chị đều mang họ của mình, chỉ có đổi tên. Còn em thì bị đổi cả tên lẫn họ ! Phải chi ông giải thích rõ thì ai giận ông làm gì ?

LyLy cười :

- Chị phải biết tánh ông lúc nào cũng thích chọc tui mình. Và lại ông cũng không muốn lộ cơ mật quân sự. Ông chỉ nói với em : « Người phe ta trong nước sẽ đón chúng ta trên « Tiềm thủy đỉnh » của Mỹ. Và là nhân vật lãnh đạo vùng Saigon, mang tên Nguyễn văn Ty, ở vào tuổi Chef ».

Ông Ty chột cười tươi nói :

- Tôi có hai con gái quá đẹp, và hai con dâu cũng quá đẹp. Vậy các cô phải hoá trang cho xấu bớt mới được. Bởi bọn lính tuần thấy gái đẹp chúng không chịu bỏ qua đâu ! Huống chi gái miền biển đen đúa xấu xí lắm !

LyLy nghe nói liền hỏi các bạn :

- Chúng ta mau gấp làm theo lời bác Ty nói, kéo gập bọn Cộng thì nguy !

Ông Ty nói :

- Để tôi đi tìm ít bùn đất và lọ nghệ cho các cô trét bôi lên mặt nhé ?

NN20 và TA17 tự nãy giờ im lìm, nghe ông Ty đi lấy lọ nghệ và bùn đất, hốt hoảng nói :

- Ôi thôi bác ơi ! Đừng !đừng ! Tội cháu mà phải trét mỡ bùn tanh mùi cá lên mặt chắc nôn mửa mà chết. Tội cháu đều có mang theo các vật dụng đặc biệt để hoá trang. Bác muốn chúng cháu biến thành da đen da đỏ cùi què gì cũng làm được.

LyLy nhìn bạn cười khúc khích, rồi quay sang Thủ lĩnh Phục Quốc vùng Saigon giải thích :

- Chef đã ra lệnh trước là chị em cháu phải hóa trang xấu xí khi về xứ, nên tội cháu đều có đem « đồ nghề » theo.

Xin bác đừng lo ! Vả lại thuốc hoá trang sẽ không bị nước làm trôi.

- Nếu thế thì tốt lắm ! Tuy nhiên các cô cũng nên tắm chút mùi cá mới đúng gái dân chài.

- Thưa bác, ngồi trong hầm này chúng cháu đều tắm mùi cá rồi !

Ông Ty và các cô gái nghe TA 17 nói câu đó cùng cười rộ lên. LyLy nói nửa đùa nửa thật :

- Mới tanh mùi cá mà chị Tuyết Anh đã sợ như vậy, nhờ gặp trường hợp phải chịu đựng khổ hơn, chị phải làm sao ?

- Em nói vậy chớ Bác Ty có ướp em thành mắm cũng chịu được mà ?

Mọi người lại cười rộ lên lần nữa. Thành linh có tiếng từ bên ngoài :

- Tàu tuần tới ! Tàu tuần tới !

Ông Ty biến sắc, kêu khẽ :

- Chết chửa ! Chúng đã sắp đến nơi mà các cô chưa hoá trang gì cả ! Để tôi ra ngoài ứng phó. Các cô giả vờ nằm ngủ, đừng lên tiếng nhé ?

Ông ta quày quả chui khỏi khoang thuyền, đứng trước mũi chờ đợi. Một chốc sau tàu tuần của bọn Cộng tới cập một bên thuyền họ. LyLy nghe tiếng một tên :

- Máy người từ đâu về đây ? Hãy trình giấy tờ hành nghề.

- Dạ ! Dạ ! Chúng tôi có giấy tờ hợp lệ mà các ông. Bà ơi ! Trình giấy hộ khẩu của gia đình ta đi bà.

Đó là tiếng của một trong hai chàng thanh niên đóng vai con trai ông Ty. Một khoảng im lặng. LyLy đoán bọn kia đang chóng mặt coi giấy tờ. Sau đó có tiếng tên Cộng khi nãy :

- Có mấy người trên thuyền ?

Ông Ty đáp :

- Dạ, chỉ nội gia đình chúng tôi gồm tôi với hai con trai, hai con gái và hai con dâu.

- Lạ nhỉ ? Đi chài lưới mà mang cả con gái con dâu ra biển ? Gọi họ ra ngoài trình diện.

Giọng ông Ty ngập ngừng cố kéo thì giờ :

- Thưa các ông... chúng nó...ơ đám con gái còn đang ngủ ...

- Vậy thì mầy gọi chúng thức dậy !

Một tên Cộng thứ hai lên tiếng nói với đồng chí của hắn :

- Bọn này chắc có gì gian dối. Chúng ta mau lên tàu chúng khám xét.

Sau câu nói của tên nọ, thuyền lay động. LyLy và các cô gái biết bọn Vẹm đã phóng qua thuyền của ông Ty rồi. Bốn nàng hội ý nhau quay lưng giấu mặt, giả vờ ngủ say. Bỗng có tiếng quát thật to của một tên Vẹm :

- Đứng giả bộ ngủ nữa ! Mau đứng lên trình giấy tờ.

Ông Ty đứng phía sau, mặt nhợt nhạt lo lắng. Các nàng CPQ vụt uể oải đứng lên, chường mặt ra... Ông Ty trở mắt ngạc nhiên nhìn họ, vừa hết sức vui mừng. Trong khi đó bọn Vẹm vừa thấy mặt các nàng liền nhảy thối lui, phóng gấp ra ngoài. Tên nào tên nấy mặt mày xanh lét, muốn tháo chạy về tàu của chúng.

Ông Ty được thể lên tiếng :

- Khoan ! Các ông khoan đi ! Hãy coi giấy tờ của các con tôi cho kỹ rồi hãy đi.

Bị ông Ty giữ chân, bọn Cộng đành đứng khựng lại. Các cô gái đều cầm trên tay giấy hộ thân trình ra. Mấy tên Cộng không tên nào dám đến gần lấy, cũng có thể chúng không biết chữ, mà cũng có thể vì những bàn tay quá kinh tởm lú ra.

Ông Ty nói :

- Xin các ông xem giấy tờ rồi cho chúng tôi đi ngay dùm. Đám con gái và con dâu tôi đều mắc bệnh phong cùi rất nặng, không thể chịu nổi hơi sương lâu được !

Nghe xác nhận các cô gái mang bệnh phong cùi, bọn Cộng kinh hoảng nói:

- Thôi ! Chúng mày đi đi ! Khỏi coi giấy tờ !

Cả bọn phóng về tàu chúng và hỏi tên lính tài công bỏ máy chạy vùn vụt y như bị ma đuổi !

Đám con gái với Ông Ty và hai chàng Phục Quốc quân được dịp cười thỏa thích ! Ông Ty càng nhìn các nàng càng khoái chí cười ha hả, nói :

- Chồng với bọn Cộng gian ác, hiểm nguy khôn lường ! Nhưng nói thật, nếu tôi được những cộng sự viên như các cô, vừa xinh đẹp, vừa thông minh, vừa ứng biến nhanh nhẹn, tôi tin việc khôi phục đất nước không khó !

Các cô đưa mắt nhìn nhau. LyLy lên tiếng thay cho cả bọn :

- Bác quá khen chúng cháu rồi ! Chúng cháu chỉ có tài nghịch ngợm thôi!

Chỉ vì mặt mũi nàng nào cũng đen đúa xấu xí, nổi u nổi nhọt, lở lói nhầy nhụa... Kẻ nhát gan không dám nhìn, chớ đừng nói chi đến gần !

Tuyết Anh vốn tánh pha trò náo nhiệt nên nghĩ các hoá trang kinh tởm như thế để hù bọn Cộng, Ngọc Nữ thấy vui làm theo. Xuân Lan tức XL34 không muốn hoá trang xấu xí lắm, nhưng LyLy nói :

- Hai đứa mình làm con gái bác Ty, là gái chưa chồng, hai ta càng phải làm xấu xí hơn hai chị ấy.

Thế là cả bốn cô mặc sức bơi trét các thứ lên mặt lên tay... cô ý dọa bọn Cộng phải bỏ chạy, không dám nhìn.

Ông Ty dường như không để tâm nghe câu nói khiêm nhường của LyLy. Có lẽ ông đang nghĩ đến Trụ Cờ Vàng ở Washington. Ông lầm bầm :

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao lãnh tụ CPQ nhất định gửi các cô về xứ.

Tuyết Anh liêng thoảng và trẻ nhất trong bọn, nghe nhắc đến Chef liền hí hửng kể :

- Chị LyLy bao phen đã làm điều đúng bọn Cộng đàn anh, đàn em. Chef tụi cháu mới gửi chị về đây. Chắc chắn sẽ còn nhiều pha hồi hộp nữa. Đây chỉ là mới mở màn thôi bác ơi !

LyLy thở ra :

- Chuyến đi này dữ nhiều lành ít, công tác khó khăn. Chúng ta vừa mới qua mặt bọn lính tuần, chưa đáng kể gì ! Mong các chị không coi đó là thành tích.

Thủ lĩnh Phục Quốc nói đỡ cho Tuyết Anh :

- Các cô không dùng vũ khí mà đuổi bọn Cộng chạy như bị ma rượt. Phải nói là chúng ta đã đánh thắng phe địch một trận đó chứ ? Để các cô xem, từ bây giờ đến khi về đến nhà, chẳng có tàu tuần nào chạy đến gần tra xét chúng ta nữa đâu.

Quả đúng như lời ông Ty dự đoán. Từ phút đó tàu họ chẳng bị tàu tuần xét hỏi nữa. Có lẽ chúng đã thông báo với nhau về chiếc thuyền đánh cá chứa người cùi !

Lúc ấy bốn nàng hứng chí lên boong tàu ngồi chòm nhum trò chuyện với nhau. Ghe thuyền xuôi ngược trên sông nếu có ai vô tình trông mặt các nàng cũng lấm lét nhìn, không dám cho thuyền họ rề đến gần. Hai chàng Phục Quốc Quân và ông Ty thấy thế không nhịn cười được. Không khí thật vui nhộn.

Đến xế trưa họ về đến địa điểm bí mật của nhóm Phục Quốc. Đó là căn nhà sàn nằm bên bờ sông Saigon, thuộc nhà Bè. Khoảng này dọc đôi bờ sông có nhà sàn lớn nhỏ lúp súp san sát với nhau. Phần đông dân sống vùng này nhà nào cũng có ghe thuyền vì họ sống bằng nghề lưới cá trên sông. Có vài gia đình khá giả thì sắm loại ngư thuyền có thể đi biển.

Cho nên lúc tàu của ông Ty về đến nhà không ai lưu ý đến họ. Và lại căn nhà nằm trong vị trí kín đáo, che khuất bởi rừng lau sậy cao vút.

Dù vậy thủ lãnh Phục Quốc cũng cẩn thận, cho hai chàng phục Quốc Quân kiểm soát quanh nhà trước khi cho các cô lên bờ.

Bốn cô gái mỗi cô quảy một túi hành trang. Ngoài ra còn có ba thùng sắt nặng trĩu từ Tiềm thủy Đỉnh Mỹ chuyển qua khi nãy. Thủ lãnh Phục Quốc quân cùng với chàng Phục Quốc quân khệ nệ khiên hai thùng sắt vào nhà. Ông Ty nói khẽ với LyLy :

- Khi này bọn Cộng lên tàu, tôi lo sợ chúng sẽ lục soát phanh phui hai thùng này. May mà chúng thấy các cô thì hồn phi phách tán bỏ chạy hết mới không bị lộ !

Ông Ty vừa nói vừa cười ha hả, rồi hỏi :

- Tôi không rõ những gì bên trong. Nhưng tôi nhận được tin chuyên này các cô đích thân về xứ vì công tác quan trọng. Phải chăng từ những thùng này ?

- Bác nói đúng lắm ! Một trong những kế hoạch của Thủ lĩnh Phục Phục Quốc ở Mật Khu đã được Chef chúng tôi hỗ trợ là « kế hoạch tung tiền giả ». Những thùng sắt nặng trĩu này là số ngân khoản vĩ đại. Chị em chúng tôi ngoài nhiệm vụ phân phối cho các phân khu Phục Quốc Saigon và các tỉnh, nói rõ công việc phải làm, chúng tôi còn có hai công tác đặc biệt khác. Cháu sẽ trình bày cho bác rõ để chúng ta có thể bắt tay vào việc ngay.

- Được ! Bây giờ các cô nên ăn uống nghỉ ngơi. Tôi có việc cần đi. Chiều tối tôi sẽ trở lại. Các cô nhớ ở trong nhà, đừng để thiên hạ trông thấy các cô nơi đây nhé ?

- Chúng cháu sẽ nghe theo lời bác dặn. Xin bác yên tâm đi lo công chuyện.

- À, để giữ tuyệt đối bí mật sự hiện diện của các cô nơi này, tôi không gọi người tới đây lo cơm nước. Nhưng trong nhà bếp có đủ nồi niêu, cơm gạo rau cải và mớ tôm cá mang từ thuyền chài của chúng ta. Các cô tạm làm bếp vài lần được chứ ?

Tuyết Anh nhanh miệng nói :

- Bác yên chí ! Tụi cháu đều là tay nấu nướng rành nghề !

Vị Thủ Lãnh Phục Quốc mỉm cười tưởng Tuyết Anh nói đùa. LyLy biết ông không tin lời Tuyết Anh, nên xác nhận :

- Chắc bác tưởng những tiểu thư như tụi cháu sống ở xứ người ăn ngon mặc đẹp chắc không biết làm việc nhà ? Sự thật thì ở xứ mình gia đình hơi khá một chút đã thuê người làm công, nên các cô gái ở Việt Nam từ gia đình trung lưu trở lên hầu như không biết nội trợ. Còn ở xứ ngoài dù hạng nào cũng không thuê người làm công. Không những bọn gái như tụi cháu, mà ngay đàn ông con trai sống một mình cũng phải biết nghề nội trợ.

Ông Ty lộ vẻ ngạc nhiên khi nghe LyLy nói như vậy. Ông hỏi :

- Vậy ra ở xứ người dù có tiền cũng cực lắm, chớ con cái đâu được ở không ăn chơi như nước mình ngày xưa phải không ?

- Đúng vậy ! Không phải chỉ riêng người Việt, mà dân bản xứ cũng thế, dù hàng quan chức cao cấp, hay học giả tốt bực, trong gia đình vợ chồng con cái chia nhau làm việc nhà. Không phải vì họ không có tiền thuê người, mà vì nước họ có công bằng xã hội, không có giai cấp chủ tớ.

- Té ra ở nước ngoài ai cũng chịu cực như thế à ?

Rồi ông chợt thở ra, nói :

- Ngày nay ở nước mình, ngoài trừ đám cán bộ cao cấp công sản, còn dân chúng dù học thức hay thợ thuyền cũng phải làm lụng cực khổ mới kiếm đủ tiền ăn, làm gì có tiền dư thuê người làm công ? Thậm chí giáo sư đại học của mình khi xưa phải đạp cyclo để nuôi sống vợ con.

- Vâng ! Tụi cháu có nghe đồng bào tị nạn kể lại hoàn cảnh dân miền Nam hiện tại.

Ông Ty chấm dứt câu chuyện bằng tiếng thở dài thườn thượt. Rồi ông giã từ các nữ điệp viên.

Chờ ông đi khuất, các cô chạy ừa vào bếp. Thấy cá tôm chứa đầy trong mấy lu khạp và mớ rau cải xanh tươi bỏ trên bàn. Các nàng kêu lên :

- Trời ơi ! Về xứ sống cực khổ đâu không thấy, chớ ở xứ người chúng ta làm gì có tôm cá đầy nhà như vậy mà ăn ! Khoái thật !

Xuân Lan nói giọng ngâm nga :

- Chốn nghèo vẫn tìm ra sung sướng và hạnh phúc. Chốn giàu vật chất dư thừa, con người càng cảm thấy chán nản và buồn khổ. Vậy vui sướng hay đau khổ tự lòng ta mà thôi !

Tuyết Anh nghe bạn nói vụt ôm đầu rên rĩ :

- Em đói bụng quá, không ăn nổi món « triết » của chị đâu ! Tốt hơn chị ra tay làm cá nấu cơm cho em ăn no nê trước đã !

Rồi nàng nhái giọng Xuân Lan, ngâm nga :

- Lúc nào no nê thì lòng ta cảm nghe vui thú sản khoái. Lúc nào đói khát ta cảm thấy đau khổ mệt mỏi. Vậy hạnh phúc hay đau khổ tùy bụng ta mà thôi !

Cả bọn nghe Tuyết Anh pha trò, cười rộ lên.

Rừng lau sậy quanh nhà y như cũng bị dao động, lá cành ngã nghiêng...

Khách sạn Cửu Long, tức Majestic khi xưa, là một khách sạn sang trọng và lịch sự nhất của Saigon. Đương nhiên là nơi để đón tiếp khách Âu Mỹ. Người Việt không mấy ai lưu trú tại đây. Tuy nhiên nơi đây có nhà hàng, vũ trường, sân khấu, dàn nhạc hòa tấu...mà thuở trước ai có tiền vẫn ra vào được.

Ngày nay khách sạn này hầu như chỉ có khách ngoại quốc, dân chúng không được phép lui tới.. Sự thật dù nhà nước có cho dân chúng được tự do, dân Saigon hiện nay cũng không ai dư dả để phung phí ở chốn này , ngoại trừ các cán bộ cao cấp đảng và con cái họ.

Sau ngày Saigon thất thủ, du khách trú nơi đây hầu như là người Nga và một số ít dân nước cộng sản Đông Âu. Những lúc sau này bọn cộng Việt Nam quá nghèo túng, đành phải hô hào kêu gọi du khách của thế giới tự do đến viếng « thiên đường » của họ. Do đó hiện nay còn có du khách Mỹ, Úc, Gia Nã Đại và dân Tây Âu vì tò mò mà đến.

Từ ngày có số người của thế giới tự do vào đây, nhân viên của khách sạn có thêm những bộ mặt công an mật vụ trá hình.

Hôm ấy cả tòa nhà xôn xao bận rộn vì có một phái đoàn nhà văn nhà báo quốc tế gồm có, Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Thụy Điển, Áo, Gia Nã Đại v.v...tổng cộng mười lăm người đến Saigon theo lời mời của chính phủ cộng sản Việt Nam.

Phái đoàn này là nhóm thiên tả ở quốc gia họ. Cộng sản Việt Nam muốn ve vuốt họ để tuyên truyền che giấu thế giới bên ngoài cái suy tàn của xã hội chủ nghĩa và chính sách cai trị dã man của chúng khiến đồng bào miền Nam bỏ xứ ra đi.

Đương nhiên phái đoàn được đón tiếp nồng hậu, nhưng không có nghĩa là họ được tự do. Mọi đi đứng ăn ngủ của họ đều nằm trong chương trình nhà nước Cộng sản Việt Nam.

Mấy ngày liên tiếp, ngày nào họ cũng được nhà nước đãi đằng yến tiệc và đưa đi viếng thắng cảnh Vũng Tàu, các xưởng dệt, nhà thương, trại học tập...(nhà tù trá hình của cộng). Nơi nào phái đoàn đến viếng cũng sạch sẽ, thơm mát, người người hớn hỡ vui cười, ngay cả thành phần chế độ cũ sống ở trại học tập cũng có đời sống tiện nghi thơm mát không khác gì sinh viên nội trú !

Tối đó... sau khi dự dạ yến ở dinh chủ tịch (dinh Độc Lập ngày trước) trở về, phái đoàn còn ngồi lại nơi « bar » của khách sạn trò chuyện bàn luận, vừa để nhâm nha whisky, cognac như thường lệ.

Ký giả Mỹ William Jarvis nói giọng hết sức hân hoan :

- Việt Nam ngày nay quả thật là nơi thiên đường ! Chính phủ cách mạng thật tài tình, chỉ mới lãnh đạo thời gian ngắn mà dân Việt Nam no ấm hạnh phúc ! Thế giới bên ngoài cứ thương tụi « boat people », tưởng chúng bị ngược đãi, chớ đâu ai biết trong xứ đời sống an thịnh, chính phủ yêu dân ?

Nhà văn Alain Denis của Pháp phụ họa :

- Thật thế ! Chuyện này trở về tôi sẽ viết một trường thiên phóng sự về « Một nước Việt Nam đổi mới » và nói rõ sự thật về những người bỏ xứ ra đi chỉ vì họ thích phiêu lưu, nghĩ rằng ra ngoài có thể tìm được mỏ vàng như dân Âu ngày xưa ồ ạt qua Mỹ tìm vàng.

Các nhà văn nhà báo ngồi đó mỗi người xen vào một câu, đại khái khi trở về xứ họ sẽ viết lại những gì mắt thấy tai nghe ! Duy có một ký giả người Tây Đức thì chỉ cười khẩy, không cho ý kiến gì. Không biết hấn ta chống đối hay đồng tình với mọi người ?

Nhóm Mỹ có năm người là nhóm cực tả, thấy thái độ của tên Đức, chịu không nổi, liền hỏi :

- Bộ anh bạn không đồng ý với chúng tôi, chính phủ này yêu dân hết mực, nước Việt Nam ngày nay tự do và hoà bình thật sự hay sao ?

Không trả lời câu chất vấn nọ, tên Tây Đức cười nhẹ, nói giọng mai mỉa :

- Ông còn quên kể : chính phủ này giàu có, tiếp đãi chúng ta thật trịnh trọng, mỗi ngày ba bữa ăn linh đình, chưa kể quà cáp cả đồng mang về không hết !

Không biết mọi người hiểu câu nói đó là lời nói móc hay lời khen ? Nữ ký giả người Anh tên Anna Rhoton bỗng nói :

- Ban chiều lúc thăm viếng nhà thương, khi quý vị phỏng vấn một bác sĩ Việt Nam, tôi nghe ông ta nói : « Nhờ ơn chính phủ cách mạng đời sống của tôi thật no ấm và hạnh phúc ». Nhưng tôi có hơi thắc mắc là ông ta khóc khi nói câu ấy.

Nhà báo Gia Nã Đại Rex Walker tiếp lời nữ ký giả Anh :

- Tôi cũng có lưu ý và thắc mắc như cô. Nhất là tôi thấy ông bác sĩ nọ chỉ có da bọc xương, nên hỏi : « Ông làm bác sĩ sao để gầy yếu quá vậy ? » Ông ta đáp : « Vì tôi được nhà nước thương yêu, cho đi học tập mấy năm qua ». Tôi càng thắc mắc nên hỏi : « Nếu vậy ông không phải làm việc, chẳng lẽ học tập cực khổ lắm sao ? » Ông ta đáp : « Ở không học tập tôi sung sướng lắm, tôi sống an nhàn ăn uống đầy đủ lắm » Dứt câu nói nước mắt ông ứa ra. Tôi thật tình không hiểu ông ta !

Ký giả người Tây Đức chột cười lớn một tràng, rồi nói :

- Việc ấy dễ hiểu quá các bạn ạ ! Ông bác sĩ ấy quá hạnh phúc khi kể chuyện đời nên khóc mừng đấy. Còn ông gầy đét là có thể ông đau bao tử. Xứ này giàu có, dân Việt lại chú trọng cái ăn, những người gầy đét là tại họ... ăn quá nhiều. Hoặc cũng có thể toàn dân miền Nam làm régime đó, nên ai ai cũng ốm nhom nhỏ xíu như diêm quẹt !

Sau câu nói hần ta lại cười. Lần này thì người nghe hiểu ngay hần ta nói móc chế độ này !

Một anh chàng nhỏ thó nhất trong nhóm Mỹ, nhưng có giọng nói bén như dao nhọn :

- Chính phủ Saigon lúc trước thối nát tham nhũng, dân chúng đói rách lầm than. Từ ngày phe cách mạng làm chủ, trong nước nhân dân mới có được cuộc sống ấm no. Tôi tin rằng anh bạn cũng như quý vị ở đây đều phải công nhận chưa có thời gian nào chúng ta nhập cảnh Việt Nam mà được tiếp đãi trọng hậu như vậy. Thử hỏi một quốc gia không sống trong hòa bình thịnh vượng, làm sao có thể tốt bụng với khách được chứ ?

Tên Đức nghe nói càng cười to hơn, nhưng hấn không thềm lý luận lời thôi nữa, vì lúc ấy có hai cô « gái chiêu đãi » đi tới để mang rượu hầu tiếp họ. Hai cô chia nhau làm phận sự. Một cô đi tới lấy Whisky rót ra hai ly, bỗng cô nhanh tay bỏ vào một ít bột trắng, một ít đá cục, rồi quậy đều đem tới cho hai chàng Mỹ và Đức vừa tranh luận với nhau. Cô nói :

- Khách sạn kính mời hai ông ly rượu này để cùng vui vẻ tối nay.

Hai anh chàng còn đang bức tức trong lòng, nhận ly whisky trên tay cô gái, nốc một hơi cạn sạch !

Phòng rượu lúc ấy chợt im như tờ. Người lim dim đôi mắt, kẻ nhâm nha whisky...Thình lình chàng Mỹ vụt ôm bụng đứng lên. Hình như hấn muốn nói lời gì với bạn hấn ngồi bên cạnh, nhưng lại lých quỳnh bỏ chạy. Có lẽ hấn trở về phòng hấn ?

Mấy phút sau chàng Đức cũng đứng lên, mặt thộn ra...Hấn lớn tiếng chào mọi người :

- Chào quý vị ! Chúc ngủ ngon. Xin lỗi tôi phải về phòng trước !

Dứt câu nói hẳn cũng hấp tấp chạy đi. Hai cô gái đưa mắt nhìn nhau, trên môi phảng phất nụ cười.

Hai chàng vừa có chiến tranh lạnh đều ôm bụng về phòng mà chẳng ai thắc mắc lý do. Chỉ vì ai cũng bận hưởng ly rượu nồng do hai người đẹp tận tình hầu tiếp.

Trong khi đó nơi tầng lầu thứ tư, phòng 414 và 425, hai chàng Mỹ và Đức nằm trên giường ôm bụng rên rỉ, thỉnh thoảng chạy vào toilette. Cuối cùng họ phải gọi khách sạn cho bồi mang trà nóng và thuốc uống.

Ít phút sau có bồi mang trà thuốc tiếp cứu hai bệnh nhân. Bồi cũng là một mỹ nhân. Cô bung cái mâm có hai tách trà, mấy viên thuốc còn có ba chai whisky loại nhỏ. Gặp ba chàng nhân viên an ninh của khách sạn đang ngồi gác nơi hành lang, cô trao cho họ mỗi người một chai whisky rồi nói :

- Em mang trà hầu khách, sẵn mang cho các anh rượu whisky uống cho đỡ buồn. Thứ này để đãi phái đoàn, nhưng em lén lấy để mời các anh. Phải giữ bí mật đừng để chủ nhân biết em sẽ bị đuổi việc đó nghe các anh.

Giọng nàng thật nhỏ nhẹ dễ thương. Ba anh chàng công an trá hình hí hửng nhận rượu, cảm ơn tíu tít :

- Ôi giờ ơi ! Sao em dễ thương quá vậy ? Em làm ở đây bao lâu rồi, sao chúng anh không biết ?

Cô gái trả lời giọng hết sức nũng nịu :

- Em vừa được tuyển vào đây để tăng cường tiếp đãi phái đoàn. Khi nào họ đi rồi em phải nghỉ việc. Em là sinh viên mà...Em đâu phải làm việc thường trực ở đây đâu mà các anh thấy mặt thường xuyên ?

- Phải ! Phải ! Đồng chí trung tá Keo có cho chúng anh biết khách sạn tuyển dụng tạm thời một số người đẹp biết ngoại ngữ để tiếp đãi phái đoàn. Té ra em là sinh viên hé ? Chúng anh đây cũng chẳng phải ...nhân viên gác khách sạn đâu...Chúng anh là...

Cũng vì muốn ve vãn người đẹp, tên nọ suýt khai rõ lý lịch cả bọn. Chừng hấn bị đồng chí bạn thúc vào hông, một đồng chí khác lờm hấn, hấn hoảng sợ bỏ lững câu nói.

Nhưng cô gái thật vô tư ! Cô không tò mò hỏi thêm, cô bung mâm bước đi, sau khi hứa hẹn :

- Để em mang trà cho khách, nếu có rảnh em sẽ trở lại đây trò chuyện với các anh.

Bước chân cô thoăn thoắt nhẹ nhàng. Cô gõ cửa vào phòng 414 trước. Một phút sau cô đi ra mang trà thuốc vào phòng 425. Bệnh nhân nằm úp mặt xuống gối, cô lay dậy nói :

- Ông gọi trà và thuốc trị đau bụng. Có đây ! Mời ông ngồi dậy uống thuốc.

Cô gái nói tiếng Anh thật thông thạo. Bệnh nhân cựa mình quay mặt lên, ánh mắt lơ lơ, giọng nhừ nhừ :

- Thuốc đâu ? Đưa đây !

Cô gái trao thuốc cho hắn ta, bỗng trở mặt kêu khê :

- Ô ông Heiniger ! Ông Steve Harrison !⁴ Sao lại là ông ?

Tiếng kêu không to, nhưng con người đang bị ngầy ngật vì men rượu, vì cơn đau bụng, khi nghe gọi hai tên ấy hốt hoảng ngồi bật dậy như bị điện giật. Đôi mắt lơ đờ của chàng ta vụt sáng quắc. Chàng ta chụp tay cô gái, giọng mừng rỡ :

- Ủa ? Sao lại là cô ? Chúng ta không hẹn sao gặp ở đây ?

Cô gái mỉm cười, nói thật nhỏ :

- Chúng ta không hẹn, nhưng chef của chúng ta chắc có hẹn với nhau ! Tôi được lệnh hỗ trợ một người của CIA trong khách sạn này. Và người đó sẽ liên lạc với chúng tôi bằng cách...

- Phơi áo chemise trắng nơi cửa sổ vào ngày 26, tức ngày mai, người Phục Quốc quân sẽ tìm đến. Nhưng tôi thật không ngờ người của phe Phục Quốc lại là cô ! Cô về Việt Nam chuyến này chỉ để hỗ trợ cho tôi sao ?

- Không ! Chuyến này tôi về với nhiều nhiệm vụ nên có ba chị bạn cùng về. Đêm nay chúng tôi có kế hoạch bắt cóc hai người trong phái đoàn để...

Đang rù rì nói nhỏ, cô gái bỗng kêu lên :

⁴ Heiniger tức Harrison 008, điệp viên CIA mà LyLy đã gặp trong chuyện « LL12 Công Tác Thái Bình Dương ».

- Chết chữa ! Chết chữa !

- Cô LL12, việc gì cô hốt hoảng thế ?

- XL34 và NN20 vì không biết ông là người của phe ta nên... Ông Heiniger ! À, không ! Ông Harrison, mau uống viên thuốc này !

Nghe nhắc đến thuốc anh chàng Harrison nghe trong bụng có cơn đau quặn lên. Chàng ta chụp tách trà và viên thuốc đưa lên miệng... Nhưng cô gái có tên LL12 vụt vung tay hất tách trà đổ văng tung tóe. Cô phân trần :

- Đó là thuốc mê ! Trời ơi, suýt chút nữa tôi quên !

Anh chàng điệp viên CIA đã nuốt viên thuốc vào bụng, may mà chén trà chưa kịp uống. Anh ta lắc đầu tỏ vẻ chán nản :

- Tôi không ngờ chuyến đi này bị hại bởi các nàng CPQ ! Như vậy là bạn của cô đã cho tôi uống whisky với thuốc ác ôn đó phải không ? Báo hại tôi đi...không ngừng ! Bây giờ cô định cho tôi mê man để làm trò gì đây ?

LyLy cười khúc khích :

- Phải khi này tôi lãnh nhiệm vụ tiếp rượu dưới « bar » thì ông đâu phải ...bị đau khổ ?

Đang thì thầm, LyLy lại kêu hoảng :

- Chết chửa ! Kế hoạch bắt cóc hai người ký giả tối nay, nhưng các chị ấy lại bắt lầm ông ! Giờ phải tính sao đây?

Harrison cười khi :

- Thì cứ kể như tôi là người các nàng muốn bắt cũng được chứ sao ? Tôi không uống tách trà mê, nhưng tôi có thể mê man đêm nay để mặc tình các cô muốn làm gì tôi cũng được mà ?

Nói xong chàng ta ngã xuống giường, mắt nhắm lại như ngủ mê. LyLy với sắc mặt khẩn trương, rù rì bên tai chàng ta :

- Nhiệm vụ của chúng tôi đêm nay bắt cóc hai người trong phái đoàn là để...như vậy...như vậy... đó. Quan trọng lắm chứ không phải trò đùa. Ông mau nghĩ cách giúp tôi.

Harrison nghe kể liền ngồi bật dậy, nói giọng nghiêm chỉnh :

- Tôi sẽ theo giúp các cô tối nay. Bây giờ nếu cô cần bắt người thứ hai, tôi đề nghị bắt nữ ký giả Anh Rhoton. Cô ta sở dĩ có đầu óc thiên Cộng vì chưa nhìn thấy sự thật.

- Nhưng bây giờ ai nấy đều về phòng ngủ cả rồi !

- Cô giỏi xoay sở lắm mà ? Cứ mang đến phòng cô ta một tách trà, dù cô ta không gọi cô cũng biết cách để nàng ta uống, phải không ?

LyLy gật đầu :

- Tôi sẽ làm theo ý ông. Bây giờ tôi đi đây để kịp hành sự. À này, một giờ sau ông nhớ uống thêm lần thuốc cho bụng ông yên ổn. Khuya nay tôi sẽ trở lại.

Harrison nhìn đồng hồ nơi tay nói :

- Đã hơn 22 giờ rồi, cũng đã khuya rồi ! Tôi chờ đến giờ nào ?

- Vậy khoảng ba giờ sau tôi sẽ trở lại đón ông. Ông nên ngủ một lúc cho khoẻ. À này, ông biết ký giả Rhoton ngụ phòng số mấy không ?

- Hình như phòng số 457.

- Cám ơn ông !

Sau lời cám ơn nàng lách mình ra ngoài, khép cửa lại. Ba chàng công an trá hình trong lớp nhân viên khách sạn cũng ngáp vắn ngáp dài. Vừa thấy LyLy ló mặt ra hành lang, một chàng hảo gái nhất trong bọn đã gọi ời ời :

- Em ! Em tới đây nói chuyện với các anh một chút coi nào !

LyLy ngọt ngào :

- Em còn phải mang trà cho một người khách nữa. Xong việc em sẽ đến với các anh nhé ?

Nàng nở nụ cười thật quyến rũ với họ trước khi bước vào thang máy. Bụng nghĩ thầm : « Bọn này vẫn chưa mê, ta cần cho chúng uống thuốc mới được ! ».

Người trở lên lần này không phải là LyLy. Cũng chẳng phải ai xa lạ, mà là Xuân Lan. Cái mâm cô bung trên tay ngoài tách trà còn có thêm một chai cognac. Cô trao chai rượu cho ba tên Cộng kèm với nụ cười :

- Chị bạn em gửi em mang lên cho các anh thứ này để các anh nếm thử coi nó sánh với whisky khi nãy ra sao ? Nhớ đừng nói ai biết chúng em sẽ bị rầy rà !

Ba tên nọ mừng rỡ chụp chai cognac thay phiên nhau uống. XL34 nhanh chân bước tới phòng 457 gõ cửa. Cửa không mở, nhưng bên trong có tiếng của đàn bà vọng ra :

- Vụ gì thế ?

- Tôi là chiêu đãi viên của phái đoàn. Mang trà nóng cho bà uống trước khi ngủ.

Có tiếng mở cửa và nữ ký giả Rhoton lộ mặt ra. Vừa thấy Xuân Lan, cô ta hân hoan nói :

- Cô mang trà tới phòng cho tôi à ? Ban tổ chức tiếp đãi chu đáo quá ! Cảm ơn cô nhé ?

Cô ta nhận tách trà, hớp một ngụm ngay tại chỗ, khen ngon, rồi nốc một hơi cạn sạch. Đến khi cô ngược mặt lên định trao trả tách cho cô gái, nàng ta đã biến mất rồi!

Trời đã khuya lắm rồi ! Phố Saigon nhộn nhịp thưở nào... nay mang cái tên của tên giặc già đã chết : « HỒ Chí Minh »

cũng nói lên được vẻ âm đạm thâm lương và rùng rợn của một nơi ngụ trị bởi loài ma quỷ !

Đường vắng teo không người, ngay cả ánh đèn điện cũng nhạt nhòa hiu hắt, có lẽ vì khả năng phát điện của nhà máy yếu ớt, mà cũng có thể vì chốn này thiếu sinh khí, vạn vật như đắm chìm vào cõi u minh.

Dưới màn đêm rờn rợn ấy có hai bóng đen len lỏi từ bờ sông, xuyên qua đường Bạch Đằng, rồi núp ở bờ tường rào bên hong khách sạn Cửu Long. Nơi đó có một cánh cửa khóa bởi ổ khóa thật to, lại thêm mớ kềm gai giăng chằng chịt.

Khi xưa cánh cửa này là lối ra vào cho nhân viên phục dịch của khách sạn. Từ ngày Saigon đổi tên, dân của thành phố này không còn tự do đi đứng, ngay cả cánh cửa này cũng bị lao tù bởi mớ kềm gai đó.

Tối nay bỗng nhiên có hai bóng đen, quả đúng là hai cái bóng ! Vì bước chân hai người ấy như hai cái bóng bay vun vút, chớp nhoáng tới trước cửa rào cắt đứt mớ kềm gai và thanh toán ổ khoá cửa sau, rồi lách mình vào trong.

Một lúc không lâu họ trở ra, trên lưng có vác hai cái bao thật lớn, nặng kịt, lại có thêm mấy bóng đen từ trong khách sạn theo ra.

Lạ lùng thay đêm nay bọn lính tuần không qua lại quanh khách sạn, ngay cả bọn lính gác trước cửa cũng ngủ gà ngủ gật !

Nhờ đó nhóm người áo đen bí mật từ trong khách sạn thoát ra đường lộ không gặp trở ngại nào ! Họ đi nhanh về

phía bên đò Thủ Thiêm. Nơi đó có một canot của lính tuần trên sông để sẵn máy chạy sinh sịch. Trên canot có hai tên lính Cộng vũ trang, đón nhóm người bí mật lên canot và người lính tài công lập tức bỏ máy chạy vút đi.

Tiếng động cơ, tiếng rẽ nước, vang ì ầm giữa đêm thanh vắng, song có lẽ trời còn khuya dân chúng đều ngủ không ai nghe thấy, mà dù có ai nghe thấy cũng không ai dám nhìn khi tàu tuần chạy trên sông.

Bấy giờ hai cái bao vải được mở ra... Dĩ nhiên không phải lúa gạo hay đồ vật chi, mà một người đàn ông là ký giả Mỹ tên Rock Harris và một đàn bà là nữ ký giả Anh tên Anna Rhoton. Cả hai còn trong tình trạng mê man.

Nhóm người áo đen có LyLy, Tuyết Anh, Harrison và hai Phục Quốc quân. Và trên canot còn có ba người Phục Quốc quân giả làm lính Cộng mà LyLy đã gặp bữa trước trong vai con trai của ông Ty, thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon.

Ngoài ra hai người mặc áo đen vào khách sạn bắt cóc hai ký giả là cựu sĩ quan cấp Tá thời trước. Hiện thời một người giữ chức Phó thủ lãnh vùng Saigon, một người là Trưởng ban phục kích.

LyLy và Tuyết Anh được giới thiệu từng người. Sau đó LyLy cũng giới thiệu Harrison với mọi người :

- Ông Heiniger là ký giả Tây Đức, khi trước tôi có dịp làm quen với ông ở Bangkok nên đêm nay ông xin theo chúng ta thám cảnh cho vui. Và lại ngày mai ông cũng có việc cần chúng ta giúp.

Lyly không giới thiệu Harrison là điệp viên CIA để giữ bí mật nghề nghiệp chàng ta. Vị Phó thủ lãnh nghe nói liền hỏi Harrison :

- Ngày mai ông cần chúng tôi giúp điều gì ?

Dĩ nhiên ông hỏi bằng tiếng Anh. Trên canot hầu như ai cũng biết tiếng Anh. Nhưng Harrison đề phòng hai ký giả kia tỉnh dậy nghe được, nên rỏ nhỏ vào tai vị Phó thủ lãnh :

- Tìm nơi giam giữ tù binh Mỹ, nếu có thể giải cứu họ ngay. Hoặc không được, lấy danh vị phái đoàn báo chí quốc tế đòi viếng nhà tù ấy.

Vị Phó thủ lãnh cười nhẹ :

- Nếu bọn chúng hay tin ông đã biết chỗ giam giữ tù nhân Mỹ là chúng đã dời đi nơi khác rồi. Sau đó chúng mới giả bộ mời quý vị đến xem. Quý vị đâu tìm được gì mà buộc tội chúng ? Tốt hơn nên đánh úp thành linh, lôi tù nhân ra ngoài đối chúng. Điều quan trọng là phải dò ra nhà tù giam giữ họ ở đâu ?

- Tôi cũng đồng ý như ông ! Theo tài liệu thì nơi bí mật đó cận Biên Hoà, bên tả sông Đồng Nai.

- Hả ? Ông nói sao ? Cận tỉnh Biên Hòa thật sao ? Đêm nay chúng tôi sẽ đột nhập vào một trại tù bí mật, nằm trong vòng đai Biên Hoà, chuyên giam giữ các linh mục, sư sãi và những nhân vật tên tuổi miền Nam khi trước, nhưng hình như không có người Mỹ .

- Tôi có tài liệu ghi rõ nơi giam giữ người Mỹ.

Harrison đang mặc trên người áo đi mưa màu đen do LyLy trao cho lúc rời khách sạn, nên chàng ta phải mở áo ra mới lấy ra tờ giấy giấu ở áo trong. Một tờ giấy trắng, không chữ, không dấu hiệu, không giống tài liệu, cũng không phải bản đồ.

Vị Phó thủ lĩnh còn đang chờ Harrison giải thích bỗng nghe tiếng rên ư ử của hai ký giả vừa tỉnh thuốc mê. Harrison vội vàng bỏ tờ giấy vào túi, ngồi im ru như kẻ bị bắt. Mọi người đưa mắt theo dõi phản ứng tên ký giả Mỹ và nữ ký giả Anh. Canot vẫn chạy nhanh trên sông. Hiện tại đã vào lưu vực sông Biên Hòa. Cuộc hành trình cho tới lúc đó vẫn không có đụng độ với bọn cộng.

Tên ký giả Mỹ Harris đã hoàn toàn lấy lại tri giác. Hắn bật ngồi dậy như cái lò xo. Chừng thấy mình hiện ngồi trên canot chạy vùn vụt, màn trời tối thui, nhưng những gương mặt xa lạ trong lớp áo đen kỳ dị ngồi bao quanh hắn thì hắn trông rõ mồn một. Hắn sợ đến run rẩy tay chân, miệng đánh bò cạp. Bỗng nhiên hắn nhận ra trong số những người trước mắt có tên Đức, một kẻ hắn không ưa và đã có chiến tranh lạnh với hắn, trong hoàn cảnh này không khác gì người thân, hay nói khác hơn người bạn chung phái đoàn, chung màu da với hắn. Hắn lộ vẻ mừng rỡ hỏi Harrison:

- Bọn người này là ai ? Vì sao...vì sao họ bắt chúng ta ? Anh bạn ! Ủa...anh bạn là đồng bọn với họ à ?

Harrison cười nhạt :

- Tôi cũng như anh và cô Rhoton, được những người này mời đi xem một trại tù để chúng ta biết một sự thật. Như thế

chúng ta sẽ không phải bàn luận cãi cọ nhau về cái tốt cái xấu của chính phủ này.

- Vậy ra nhóm người này là nhóm phản loạn chống chính phủ Việt Nam à ?

Tuyết Anh bực mình xen vào :

- Ông nói bậy ! Phải nói chúng tôi chống lại bọn phản loạn đã cướp nước chúng tôi mới đúng !

- Chính quyền Hanoi bao giờ cũng là chính quyền của nhân dân Việt Nam. Chính phủ miền Nam là tay sai của chính phủ Mỹ, đâu có thể đại diện cho dân ?

Vị cựu Đại Tá, nguyên là Trưởng ban Phục Kích, không dẫn được bực tức, chỉ thề một tiếng. Vị Phó thủ lãnh mặt hầm hầm, không nói câu nào. Harrison chỉ cười nhạt.

LyLy lưu ý anh chàng này mỗi khi nghe điều gì không hợp tai, lòng bực tức, mày cau lại, rồi lấy cái cười chế ngự cơn giận trào lên.

Tuyết Anh càng không nhịn được, hất hàm hỏi :

- Thế còn ông ? Ông là dân Mỹ chính cống, vì lẽ gì ông luôn luôn chống đối chính phủ ông ?

LyLy bỗng kêu lên :

- Ôi thôi ! Tôi nhớ ra rồi ! Tên này là tên hay đi sau đít nữ tài tử Jane Fonda. Bọn này chắc chắn là tay sai của Nga !

Nhân dân Hoa Kỳ chống đối chiến tranh Việt Nam là do bọn này gây ra.

Tuyết Anh hậm hực nói một câu tiếng Anh:

- Đã thế chúng ta giết hẳn quách cho rồi ! Cho hẳn khỏi trở về Mỹ nữa ! Kẻ thích thiên đường này nên cho kẻ đó nằm vĩnh viễn trong lòng đất này.

Nữ ký giả Rhoton tự nãy giờ ngồi im, nghe Tuyết Anh nói, cô hoảng sợ la lên :

- Đừng giết tôi ! Tôi không chống đối quý vị đâu !

Harrison lên tiếng trấn an cô ta :

- Xin cô an lòng. Những người này không phải là những người hung bạo giết người đâu ! Họ muốn mời chúng ta đi viếng một trại tù mà chính phủ cộng sản Việt Nam đang giam giữ hành hạ các bậc tu hành và giới trí thức của chế độ cũ.

- Phái đoàn chúng ta từng thăm viếng các trại tù và trại học tập dành cho quân nhân và công chức chế độ cũ rồi mà ? Tôi không thấy có điều gì quá đáng, cũng chẳng nghe những người đó phàn nàn.

LyLy cười nhẹ, xen vào :

- Những nơi mà phái đoàn xem qua đều là nguy tạo bởi chính quyền cộng sản. Họ chủ trương bịt mắt thế giới. Bởi thế chúng tôi mong cô sẽ hợp tác với chúng tôi, nói cho thế giới biết những gì cô thấy ở trại tù cô đến tới nay. Chúng tôi chỉ mong cô ghi chép lại sự thật.

Nữ ký giả Anh gật đầu :

- Vâng ! Tôi rất muốn biết sự thật xảy ra trên đất nước này. Tôi quả tình không biết chính phủ Việt Nam giới thiệu những nhà tù nguy tạo với phái đoàn.

LyLy trao máy ảnh cho cô ta và nói :

- Máy ảnh này tôi lấy trong phòng cô, để cô có thể chụp ảnh tối nay. Xin cô tha lỗi cho chúng tôi đã cưỡng ép cô theo chúng tôi tối nay. Đây là trường hợp bất đắc dĩ, vì chúng tôi khó thể chính thức mời cô mà được cô nhận lời. Vả lại tuy phái đoàn được chính phủ tiếp đãi nồng hậu, nhưng lúc nào họ cũng giám sát theo dõi các vị. Nếu chúng tôi không đưa cô rời khách sạn bằng cách này thì chẳng bao giờ cô có thể rời khách sạn đi nơi nào mà không có người của họ đi theo.

- Nhưng ...đêm nay có thể trở về khách sạn kịp không ? Ngày mai chúng tôi còn có chương trình viếng nhà thờ, chùa, và trường học kiểu mẫu. Nếu chúng tôi không xuất hiện với mọi người, bọn công an có nghi ngờ gì không ?

- Xin cô an lòng! Hai nữ chiêu đãi viên của chúng tôi biết cách nói để cho phái đoàn và bọn công an biết rằng ba vị vắng mặt ngày mai vì lý do trong người không khoẻ.

- Vậy thì tốt lắm ! Tôi rất vui mừng được quý vị chọn.

- Nhưng cũng là chuyến đi nguy hiểm. Nếu đêm nay việc đột nhập của chúng ta bị bại lộ, cô có thể bị bắt, có thể bị cộng sản Việt Nam vu cô làm gián điệp.

Nữ ký giả Rhoton cười dòn :

- Họ sẽ nói tôi làm gián điệp cho CIA chớ gì ? Hay là cho tôi làm cho « Sở phản gián của hoàng gia Anh » ? Như thế càng hay ! Nghề ký giả của chúng tôi ra vào chốn nguy hiểm, nhưng chưa được ngang hàng với CIA. Nếu bị họ vu không tôi là điệp viên CIA cũng là điều hân hạnh !

LyLy mỉm cười đưa mắt nhìn Harrison như ngầm nói : « Ông thích nhé ? ». Chàng ta hiểu câu nói trong ánh mắt nàng nên cười lớn. Cái cười ấy LyLy cũng hiểu chàng ta muốn nói : « Cô cũng như tôi, nào có khác gì ? ».

LyLy cũng trao máy chụp ảnh cho Harris và nói :

- Máy này tôi cũng lấy trong phòng ông. Tôi cũng thay mặt mọi người xin lỗi ông. Nãy giờ ông đã nghe và hiểu rõ mục đích của chúng tôi. Hy vọng ông sẽ hợp tác với chúng tôi là chụp lại, ghi chép lại, một cách trung thực những gì ông sẽ thấy tối nay.

Harris gật đầu. Nhưng xem chừng anh ta miễn cưỡng bằng lòng vì không dám chống đối trong lúc này, chớ không phải thực tâm muốn ghi chép một cách trung thực.

Tuyết Anh chợt buột miệng nói một câu tiếng Việt :

- Em có cảm tưởng tên này bị bùa Mác Xít quá nặng !

LyLy thở dài :

- Trong sách chường của Kim Dung thường nói đến bọn cầm đầu ma giáo hay cho thuộc hạ uống thuốc độc, rồi lại ban

thuốc giải độc từng đợt để nắm vận mạng kẻ đó buộc họ trung thành. Tên Mỹ này cũng như một số đồng bào Việt Nam ở hải ngoại và trong nước, không phải không biết không hay không thấy những cái xấu xa hung bạo của phe cộng sản, nhưng họ vẫn tuân theo chỉ thị của bọn cầm đầu, có lẽ vì vận mạng họ đã nằm trong tay bọn kia.

Phó Thủ Lãnh phục quốc Saigon bây giờ mới lên tiếng :

- Có lẽ nào đồng bào hải ngoại lại theo Cộng sản ? Họ bỏ nhà bỏ xứ ra đi sống chết trên biển cả, chưa đủ để thù cộng sản sao ?

LyLy thở dài thườn thọt :

- Thật tình tôi cũng không hiểu được họ! Tôi có biết một bà chồng chết trong trại tù cải tạo, dẫn đám con trốn đi chui. Một đứa bị quăng xuống biển vì chết đói khát. Vậy mà ngày nay bà ấy hoan hô bọn Cộng, hô hào chương trình về Việt Nam, kêu gọi mọi người gửi thuốc men quà cáp về xứ qua đường dây Cộng sản v.v... Và số người này hiện nay không phải ít. Thật ra tôi không thể hiểu được họ ! Hoặc giả chỉ có thể giải thích : « Họ bị Cộng sản cho uống độc dược, vận mạng nằm trong tay bọn kia, nên có thể quên cái chết của thân nhân do kẻ thù Cộng sản gây ra. Hoặc giả, chỉ vì tham một chút lợi nhỏ.

Cựu Đại tá Trưởng Ban Phục Kích tánh tình khí khái, nghe LyLy kể, ông tức giận chửi lớn :

- Mẹ nó ! Sao lại có những kẻ vô lương tâm đến thế ? Quên cái chết của thân nhân mình, bắt tay thân thiết với kẻ thù vì một chút lợi nhỏ ! Thật là hạng đáng khinh bỉ ! Đồng bào

nên xa lánh bọn này, đừng giao thiệp đừng giúp chúng kiếm ra tiền bằng cách tồ tệ đó.

Lúc này vì mọi người nói tiếng Việt với nhau, Harrison và hai ký giả Mỹ, Anh không hiểu gì. Họ thấy câu chuyện có vẻ gay cấn, ngỡ phe người Việt đang bàn chuyện phục kích tồ nay. Harison khẩn trương ra mặt, ngắt ngang câu chuyện :

- Chương trình đêm nay ra sao ?

Chàng ta hỏi Phó Thủ lãnh phục quốc vùng Saigon, nhưng LyLy lại đáp :

- Chúng ta không thể tấn công vào trại. Chắc phải tính kế làm sao len vào trại địch một cách êm thắm.

Phó Thủ Lãnh tiếp lời LyLy :

- Đương nhiên phải hạ những tên lính gác trước.

Harrison cười nhỏ :

- Chúng ta có hai mỹ nhân, việc hạ bọn lính canh chắc không khó lắm đâu.

- Tôi đã nghĩ ra cách rồi !

Câu nói này ba bốn người cùng phát ra cùng lúc, khiến mọi người cùng cười. Harrison đề nghị :

- Quý vị thử nói ra xem ý kiến chúng ta có giống nhau không ?

Chàng ta rí nhỏ vào tai LyLy vài lời, đến lượt Phó Thủ Lãnh cũng thì thầm với LyLy vài câu. Tuyệt Anh lớn giọng nói :

- Đề tôi đoán xem ý kiến quý vị có giống nhau không nhé ? Có phải là như vậy ...như vậy ...không ?

Mọi người đồng reo lên:

- Quả là diệu kế ! Quyết định như vậy đi !

Ai nấy đều mừng rỡ. Một lúc sau canot bỏ máy chạy chậm và tấp vào mé sông lau sậy sậm uất. Tất cả đều nhảy lên bờ. Đoàn người, kể cả ba chàng Phục quốc quân ăn mặc giả lính cộng, là mười người, âm thầm đi theo sự hướng dẫn của trưởng ban Phục Kích dưới trời đêm không trăng sao. Thỉnh thoảng người đi trước phải rọi đèn tìm đường. Dĩ nhiên đường họ đi qua không là con lộ, mà xuyên qua vùng đất hoang dại bùn sinh, cỏ sậy mọc cao khỏi đầu.

Cũng may ngoài lớp y phục mong manh, ai nấy đều có mặc áo đi mưa bằng nylon màu đen. Dù vậy lúc băng qua vùng nước lầy lội, mọi người phải cởi giày xắn quần đến gối !

Tuyệt Anh đang đi, vụt đứng khựng lại nói với LyLy :

- Em tưởng tượng nếu có con đĩa đeo lên chân em, chắc em chết mất !

LyLy vốn sợ rấn rít côn trùng, nghe Tuyệt Vân nói trong lòng cũng ghê sợ lắm, cô làm gan trấn an bạn :

- Em nghĩ nơi này chắc không có địa đầu ! Chúng mình đang đi dần đến hiểm nguy bọn Cộng còn dám bước tới, sá gì mấy con địa ?

Hai nàng nắm tay dìu nhau bước tới. Lúc sau họ đi đến khoảng đất khô, cỏ dại mọc cao khỏi đầu. Vị Trưởng Ban Phục Kích ra dấu báo hiệu đã tới địa điểm. Bấy giờ trời đã rạng sáng, qua lớp sương mai lưa thưa ai cũng trông thấy từ xa vòng rào kẽm gai giăng mắc tứ phía bao bọc một khu trại lính.

Vị Thủ Lãnh Phục Quốc Saigon nói :

- Cửa chính trại đó hướng về phía Đông. Chúng ta hiện ở phía Tây. Hiện giờ trời sắp sáng, chòi canh đã tắt đèn pha. May mà có lớp sương mai chưa tan , từ trên cao bọn lính gác khó thể trông thấy chúng ta phía dưới . Vậy quý vị cứ an tâm bước từng bước theo chân Trưởng Ban Phục Kích, vì vòng đai quanh rào kẽm gai có đặt « mìn ». Riêng hai cô LyLy và Tuyết Anh xin theo tôi. Chúng ta thực hiện kế hoạch đã bàn tính lúc này.

Thế là họ chia làm hai toán. LyLy với Tuyết Anh đi theo Phó Thủ Lãnh Phục Quốc. Harrison với hai ký giả và ba chàng Phục quốc quân thì đi theo Trưởng ban Phục Kích.

Trong khi « toán hai » tiến tới vùng đất nguy hiểm của địch thì « toán một » đi một vòng bên trái tiến đến khu xóm. Nơi đây có quây quần năm ba căn nhà nông dân, mái lá, vách đất. Giờ này người trong nhà cũng đã thức để lo cơm nước mang theo ra đồng làm việc. Vị Phó Thủ Lãnh phục quốc và cô gái đứng trước một gian nhà còn đèn leo lét, gọi nhỏ :

- Có ai trong nhà không ? Xin cho hỏi thăm.

Một cụ bà mở cửa ra thấy ba người lạ mặt không khỏi sợ hãi, nhìn lăm lét cả ba không nói tiếng nào. LyLy biết bà cụ lo lắng, nên vội vàng thưa :

- Thưa cụ, cháu chỉ muốn hỏi thăm xóm này có nhà nào bán vài thức ăn sáng như bắp, khoai, bánh tét, bánh ú, chi chi... cũng được. Anh em cháu muốn mua một ít.

Bà cụ nghe nói thành thật trả lời :

- Xóm này ai nấy đều làm ruộng. Duy tôi đã già mỗi ngày có nấu một ít bắp, khoai, đưa đến bán trại lính gần đây. Nếu như anh em cháu đói, tôi vào bếp lấy vài trái cho ăn đỡ.

Vị Phó Thủ Lãnh lên tiếng :

- Thưa cụ, không giấu gì cụ, anh em chúng tôi muốn mua một ít thức ăn mang đến cho đưa em trong trại lính đó. Hay là cụ bán cho chúng cháu số khoai bắp của cụ ?

Bà cụ lắc đầu :

- Sáng nào tôi cũng phải mang đến bán cho họ. Nếu bữa nay tôi không mang đến họ rầy rà lắm. Mình là dân mà ! Đâu dám làm trái ý bộ đội ?

Tuyết Vân xen vào :

- Hay là chúng cháu thay mặt cụ, mang thúng bắp của cụ đến bán cho họ ? Như thế cụ đỡ phải cực nhọc bữa nay. Và họ cũng sẽ chẳng trách cụ được !

Thấy bà cụ do dự như mắc điều gì, LyLy tiếp lời :

- Xin cụ an lòng ! Tụi cháu sẽ nói với họ là cháu của cụ, thay cụ mang bắp tới cho họ. Như thế chúng cháu mới có thể tới thăm người anh ở đó.

- Nhưng...

Vị Phó Thủ Lãnh chợt hiểu nỗi e ngại của cụ bà, liền móc trong túi một mớ tiền nói :

- Số bạc này mua lại thúng bắp của cụ. Xin cụ bán cho anh em chúng cháu nhé ?

Bà lão thấy tiền quá nhiều, trở mắt nhìn, không dám lấy. LyLy vội nói :

- Anh Hai cháu ở Saigon buôn bán khá giả, anh Ba cháu lại trong bộ đội mỗi lần đến thăm thật khó khăn. Chúng cháu đem thúng bắp đến trại cũng để anh em dễ dàng gặp nhau. Cho nên dù hao tổn chút ít cũng không đáng đâu ! Huống chi số bạc anh Hai cháu đưa cho cụ cũng để trả luôn tiền mua cái thúng, để chúng cháu khỏi phải mang trả lại cụ. Xin cụ vui lòng nhận cho.

Thấy bà lão còn ngần ngại, Phó Thủ Lãnh vội nhét tiền vào tay bà ta, nói :

- Xin cụ vui lòng nhận cho, chúng cháu không quên ơn cụ.

Bà cụ liền chạy vào bếp mang ra thúng bắp đầy vun còn nghi ngút khói trao cho vị Phó Thủ Lãnh. Cả ba mừng rỡ cảm ơn bà cụ và chào từ giã.

Đi được mấy bước, LyLy vụt chạy trở lại hỏi :

- Thưa cụ, anh em bộ đội gọi cụ là gì ?
- Bà Bảy.
- Cảm ơn cụ !

Mọi người cúi đầu cảm ơn lần nữa rồi nhanh chân rời khu xóm. LyLy và Tuyết Vân cùng hớn hỡ nói :

- Chúng ta quả là may mắn gặp được bà cụ bán bắp.

Phó Thủ Lãnh gật đầu cười cười:

- Đúng vậy ! Bước đầu chúng ta đã gặp may ! À, từ bây giờ tôi sẽ không đi chung với hai cô. Hai cô cởi áo khoác mưa trao cho tôi. Hai cô mang thúng bắp đi thẳng con đường mòn này, gặp đường lộ thì quẹo trái đi độ trăm thước sẽ tới cửa chính của trại tù , bề ngoài xem như trại lính vậy !

Sau câu nói ông trao thúng bắp cho LyLy và tiếp :

- Nếu mọi việc không suông sẽ như dự tính, hai cô nhanh chân rời nơi đó, đón xe đò về Saigon và trở về căn cứ chúng ta ở Nhà Bè.

- Xin Phó Thủ Lãnh an tâm. Chị em chúng tôi sẽ làm đúng theo kế hoạch.

Cả ba chia tay nơi đó. Phó Thủ lĩnh đi trở lại còn đường cũ. Còn LyLy với Tuyết Anh đi theo hướng chỉ dẫn của ông ta.

Một lúc không lâu trước mắt hai nàng hiện ra khu trại lính chu vi khá rộng với nhiều dãy nhà song song, có hàng rào kẽm gai cao hơn thước, quanh rào còn để thêm mấy cuộn kẽm gai. Cửa ra vào rộng lớn để cho xe camion có thể chạy và có cổng chắn ngang. Hai bên cửa đều có những bao cát chồng chất lên nhau, trang bị như một đồn trú.

Xem thế nhà tù này canh giữ kỹ, không dễ dàng trốn ra hay lọt vào, nhất là địa điểm lại nằm giữa đồng không. Nơi đây ngoài mấy gian nhà nông dân làm ruộng, không có thôn xóm dân cư.

Lúc sắp đến cửa trại, Tuyết Vân đang bung thúng bấp, trông thấy lính Cộng cầm súng đi tới đi lui, trong lòng lo sợ, không dám bước tới. LyLy đỡ thúng bấp trên tay bạn, nói :

- Trao thúng bấp cho em. Chị hãy bình tĩnh đi tới. Đừng sợ !

Nàng bung thúng bấp khoan thai tiến tới cửa lính. Tuyết đi sát một bên. Trời bấy giờ còn lờ mờ sương, nhưng bọn lính đều thức cả rồi. Tuy nhiên chúng còn đứng tụ ba tụ bảy ngoài sân ngáp vắn ngáp dài. Hai nàng vừa trờ tới, tên đứng trong trạm gác chĩa súng quát lên :

- Đứng lại !

Tiếng thét của tên nọ khiến bọn trong sân giật mình vác súng chạy ra... Chừng thấy là hai cô gái bọn chúng ủa tới. LyLy lên tiếng êm ái như chim hót buổi sớm :

- Chúng em là cháu bà Bảy. Bà chúng em đau, bảo chúng em bữa nay thay bà mang bấp đến cho các anh ăn sáng.

- Trời ơi ! Cháu bà Bảy đây tụi bây ơi ! Eo ơi, sao cháu bà ta đẹp quá vậy hè ?

Câu nói của tên nọ chưa dứt thì LyLy và Tuyết Anh bị bầy ong người vây kín rồi. Hai nàng đặt thúng bấp xuống đất ngay trước cổng, moi bấp ra phân phát cho bọn lính.

Thường lệ, bà Bảy mang bấp đến, một tên lính mang thúng bấp vào trong, rồi trở ra trả tiền hoàn trả cái thúng không. Bữa nay thấy hai cô gái tới, bọn lính bu quanh, tên chuyên mua thực phẩm cũng quên tuốt nhiệm vụ phải làm. Hai cô gái vốn không là kẻ buôn chuyên nghiệp nên chẳng thiết việc đòi tiền. Còn bọn lính thì nhón nháo mừng rỡ, nhưng chắc không phải vì bấp, mà vì nụ cười ánh mắt của hai người đẹp.

LyLy thấy số bấp còn lại quá nhiều, đoán rằng số lính còn lại bên trong trại có lẽ đông lắm nên giả bộ nói :

- Hôm nay là ngày giỗ ông chúng em, bà chúng em nói bấp bữa nay không bán, mà đưa tặng các anh mỗi người một trái. Vậy còn anh nào chưa có, xin đến lãnh.

- Anh chưa có ! Anh chưa có !

Cả bọn đồng reo lên như vậy rồi cười ầm lên. LyLy muốn gọi bọn bên trong ra ngoài hết, để phe mình có thể đột nhập từ phía sau, nên giả bộ nũng nịu :

- Thấy ghét các anh quá hà ! Chọc tụi em chi vậy ? Trong trại còn anh nào, các anh hãy gọi họ ra đây để em giao bấp cho ai cũng có.

- Tất cả đều đi xa hết rồi ! Không còn ai bên trong nữa , ngoài đồng chí Thượng tá còn ngủ. Nhưng ổng không thèm ăn bấp đâu ! Hay là em chia thêm cho tụi anh hè ?

Tên này người Bắc, nhưng giả giọng miền Nam trêu ghẹo LyLy. Nghe hắn nói, LyLy nghĩ thầm : « Té ra trại tù hiện giờ chỉ có vài tên canh phòng. Được lắm ! Nếu bọn này có chiến sự bên ngoài đã rời chỗ này, càng dễ dàng cho phe ta lọt vào. Việc trước tiên là ta phải làm sao khiến tên Thượng tá, có lẽ là tên quản giáo nhà tù, ra ngoài với bọn này ».

Nàng lặng im suy tính...Tuyết Anh tự nãy giờ chưa mở miệng nói, nhưng đã bắt đầu dạn dĩ, giả bộ bắt chước LyLy nũng nịu một câu :

- Anh này kỳ quá hà ! Anh đã có bấp rồi mà còn đòi có nữa, bộ không mắc cỡ hả ?

Lần đầu tiên nghe người đẹp thứ hai lên tiếng, tên nọ sượng như điên :

- Chao ôi ! Em nói giọng nghe dễ thương quá hà ! Sao nãy giờ im lìm vậy ? Em không chịu cho thêm một trái...Hay là cho anh cắn ...một chút thôi nhé ?

Hắn đã dõ giọng dê xồm đòi cắn bắp để trêu chọc Tuyết Anh. Bọn kia nghe tên nọ nói, cùng nhao nhao đòi « cắn » bắp. LyLy chợt nghĩ ra một kế, nói khẽ vào tai bạn :

- Chị cầm trái bắp cho bọn chúng « cạp hay cắn » gì cũng được. Giữ chân chúng cho em lên vào trong.

Tuyết Anh làm theo lời LyLy, lấy bắp cầm trên hai đũa ra nói :

- Đây này, em cầm bắp cho các anh tới đây « cạp », nhưng mỗi người ăn một ít thôi nhé.

Bọn họ ngồi chồm hồm vây quanh Tuyết Anh ăn bắp. Lyly đứng lên giả bộ nói :

- Bỗng nhiên em chóng mặt quá !

Một tên nghe nói liền bảo :

- Có lẽ tụi chúng anh bu quanh, làm em ngộp. Hay là em đến ngồi tránh xa bọn này nghỉ một lúc.

Hắn nói vừa dìu LyLy đến ngồi tựa lưng nơi trạm gác. Trong khi ấy đám lính chen lấn tranh nhau « cắn » bắp trên tay Tuyết Vân . Sự thật dù là một lũ đói khát, cạp vài hột bắp mà thậm chí gì ? Chúng tranh dành nhau « cắn hay cạp bắp » chẳng qua vì muốn được bợ tay người đẹp.

Trong khi ấy LyLy dõ ngay bí quyết của mình :

- Anh à, em lạnh quá hà ! Hay anh cho em vào trại nằm nghỉ một lúc nghe anh ?

Tên nọ ngần ngừ :

- O...không được đâu ! Nhỡ đồng chí Thượng tá biết được, anh ở tù ngay.

Nàng đưa mắt tình tứ nhìn hấn với lời thỏ thẻ :

- Anh à, ở đây nhiều người quá ! Anh đưa em vào trong...chỗ kín đáo chỉ có hai ta được không anh ?

Trên thế gian này có đàn ông nào từ chối được lời mời kia ? Tên lính Cộng này dù cho nằm mộng cũng không dám mơ được một lần trò chuyện với người đẹp, chớ nói chi được người đẹp mời mọc tình tự ?

Hấn nhìn dáo dạt tứ phía...thấy đồng bọn hấn đang bu quanh Tuyết Anh tranh giành cạp bấp. Tên gác cửa tuy đứng bên trong trạm gác, mà hồn như đang bay ra ngoài nhập với bọn kia...

Không chần chừ, tên nọ kéo LyLy chui qua cổng, vào căn thứ hai dãy nhà đầu bên tả. Phía này có ba dãy nhà, mỗi dãy có năm căn. Bên hữu có hai dãy nhà, mỗi dãy cũng có năm căn. Khoảng giữa hai dãy nhà là cái sân rộng, mà đầu đằng kia có một xe camion, một xe jeep, hai xe tăng. Mút đầu sân đằng kia là chòi gác cao, có thể nhìn thấy tứ phía. Nhưng hiện tại LyLy không thấy tên nào đứng gác trên đó.

Nàng theo tên nọ vào căn nhà có nhiều ghé bố và đồ đạc binh lính. Trên mỗi ghé bố có gối chần đã xếp lại tử tế. LyLy biết ngay là chỗ ngủ của bọn chúng, thầm nghĩ : « Chỗ này là chỗ của lính, thượng cấp của hấn chắc phải căn nhà dãy bên

kia. Ta cần thanh toán tên này gấp mới tìm tên Thượng Tá Cộng ».

Cùng với ý nghĩ trong đầu, nàng chụp ngay khẩu súng AK mà tên nọ dựng nơi cửa khi mới bước vào gian nhà. Khi nãy vừa vào trong hấn hồi hả buông súng, chạy ngay lại ghé bố chỗ ngủ của hấn, lấy cái chăn trải xuống nền ciment, chỗ trống của lối đi giữa hai hàng ghé bố. Hấn nói :

- Nằm dưới đất mát hơn trên ghé bố...

Hấn lom khom trải chăn, lưng quay về phía nàng. Câu nói hấn chưa dứt, đầu hấn bị cán súng đập lên như trời giáng. Hấn nằm đơ không kịp kêu la tiếng nào. LyLy nghĩ, với cú ấy đủ cho hấn bất tỉnh một thời gian. Không chần chờ, nàng chạy qua căn nhà kế bên, hé cửa nhìn vào...thấy y như căn nhà nàng vừa chạy ra, toàn là chỗ ngủ của lính ! LyLy kêu thảm :

- Sao có nhiều chỗ ngủ cho lính như vậy ? Bọn chúng hiện ở đâu ?

Nàng chạy ra chạy vô căn nọ căn kia... vẫn thấy toàn chỗ ngủ của lính, trong bụng hết sức hoang mang, tự hỏi :

« - Chỗ này có đúng là nhà tù bí mật không ? Sao không giống nhà tù, mà giống trại lính. Phe ta có làm lẫn lộn không ? Hay là dãy nhà bên kia ? ».

Cùng với ý nghĩ, nàng cầm đầu chạy băng qua dãy nhà bên kia. Thành lính có một người núp sau thùng phi (thùng xăng rỗng) phóng ra chụp nàng ôm cứng. LyLy không dám kêu la, song nhờ có biết chút ít võ nên chụp khuỷu tay kẻ nọ. Nhưng nàng buông ra ngay vì có tiếng người kia :

- Harrison đây mà ! LL12 cô định bẻ tay tôi sao ?

Dĩ nhiên câu nói bằng tiếng Anh. LyLy cười nhỏ :

- Ông làm tôi giật mình suýt la hoảng lên ! Máy người kia đâu ?

- Họ chia nhau đi tìm chỗ giam tù nhân.

- Vậy còn ông có tìm thấy gì không ?

Harrison không đáp câu hỏi của LyLy, lại nói :

- Cô LyLy, theo tài liệu cô chụp lại từ hồ sơ của Tschchow ở Moscou thì đúng địa điểm này có giam tù binh Mỹ. Đêm nay vô tình theo cô đến đây, chúng ta tìm họ luôn thể. Bởi vì phe cô gây náo loạn bữa nay, mai chúng ta khó thể trở lại.

- À, theo ông nơi này có giam cả tù binh Mỹ ? Như vậy hôm nay chúng ta sẽ làm một công hai chuyện !

- Vậy chúng ta tiếp tục lục soát nhé ?

LyLy gật đầu, rồi hỏi :

- Ông đã kiểm soát mấy dãy nhà sau chưa ? Có thấy gì lạ không ?

- Chỉ thấy chỗ ở của lính ! Còn hai dãy tôi chưa xem thì...

LyLy kêu khẽ, ngắt ngang câu nói của 008 :

- Chết chưa ! Hay là phe ta báo cáo lầm rồi ? Tôi cũng đã xem hai dãy phía bên này rồi. Tất cả đều là trại lính !

Harrison cau mày :

- Không thể làm được ! Tài liệu cô chụp từ Moscou không thể giả ! Tôi chắc những tù binh bị giam trong hầm bí mật là ở đây. Chúng ta thử tìm kỹ lần nữa xem.

- Chỉ còn hai dãy bên kia chưa lục soát. Chúng ta qua đó xem sao.

- Được ! Tôi với ông chia nhau xét hai căn đó.

- Để tôi băng qua sân trước, nếu không có trở ngại, cô chạy qua sau nhé ?

LyLy nhìn chồi canh nói :

- Chồi canh phía này không thấy một tên lính nào ! Thật là kỳ ! Mà cũng may cho chúng ta.

Harrison nói :

- Người giả lính Cộng trên canot của phe cô đã lên chồi canh đó hạ tên lính gác ngay từ đầu, rồi phát tay báo hiệu với chúng tôi. Nhờ đó chúng tôi mới thông dong vào trại từ phía sau mà không đụng độ với tên lính nào ! Dĩ nhiên cũng nhờ hai cô đã dụ bọn chúng tụ tập ở cửa trước.

LyLy mỉm cười :

- Hèn chi tôi chẳng thấy tên lính nào gác trên chòi canh, trong bụng lấy làm kỳ. Còn một điều tôi hết sức thắc mắc là chỗ ăn ngủ cho nhiều người như vậy, mà sao số lính trong trại chỉ khoảng một đội ?

Harrison giải thích :

- Bọn chúng đã đi hành quân ngay đầu hôm nay chớ không có gì lạ ! Cô nhìn ra sân coi, thấy không ? Nhiều vết xe camion còn lưu dấu nguyên vẹn, đủ chứng tỏ bọn chúng vừa mới đi trước khi chúng ta tới. Phó Thủ lĩnh phục quốc cho tôi biết hiện có cuộc giao tranh giữa hai phe tại biên giới Tây Ninh để lực lượng đồn trú nơi đây phải đi tiếp viện, bỏ ngõ cho phe cô sáng nay vào đây. Xem thế Lãnh tụ Phục Quốc ở Chiến khu và phe Phục Quốc vùng Saigon-TâyNinh-BiênHòa đã lập sẵn chương trình hỗ trợ cho « kế hoạch phản tuyên truyền của Cộng sản » mà thủ Lãnh CPQ ở Washington đề ra nhân dịp nhà văn nhà báo quốc tế viếng Saigon. Tóm lại, Chef cô với thủ lĩnh Mật Khu và các thủ lĩnh vùng này hỗ trợ cho phe cô tới nay đưa nhóm ký giả vào trại tù này không gặp khó khăn. Họ quả là những tay mưu lược tài trí, tính xa ngàn dặm.

LyLy nghe nói đến Chef và Thủ lĩnh Mật Khu trong lòng xúc động, bỗng nhớ lại buổi chiều nơi đồi Cầm Hòn nàng có nói với chàng kế hoạch của Chef đưa ra, trong đó có « chiến dịch phản tuyên truyền ».

Chef dặn nàng nói : « từ 20 đến 27 tháng 11 sẽ có phái đoàn nhà văn nhà báo viếng thành Hồ theo lời mời của bọn Cộng Việt Nam ». Khi ấy chàng nghe xong ngẫm nghĩ một lúc nói : « Em về nói lại với Chef, rừng Phục Hận sẽ có phong ba

vào ngày 25 tháng 11, sông nước Biên Hoà sẽ đón cá về nguồn ».

Nàng trở về Washington lập y câu nói ấy. Chef nàng nghe xong mắt sáng rực, lăm bằm nói : « Tuyệt ! Gấp như vậy mà « Anh Cả » vẫn tán thành ! Con người hăng hái có khác ! ». Dĩ nhiên họ chuyển qua nàng câu nói chứa cả kế hoạch tấn công địch lần này mà nàng không biết !

Té ra sau khi Thủ lĩnh Mật khu nghe Trụ Cờ Vàng báo tin ngày giờ phái đoàn quốc tế viếng Saigon, liền hẹn ngày hôm nay đánh phá vùng Tây Ninh, để binh sĩ trại này đưa quân tiếp cứu, nhân đó phe ta đưa ký giả quốc tế vào đây quan sát trại tù và giải cứu tù nhân !

Hèn chi chàng căn dặn nàng phải về gấp Washington và Chef lại buộc nàng với Tuyết Anh và Ngọc Nữ tức tốc về Saigon. Lúc ấy LyLy tức giận Chef không cho mình ở lại Washington chơi với chị em khác một vài tuần. Hoá ra nàng phải lãnh công tác cấp bách để đúng vào thời gian nhóm ký giả ngoại quốc sang Việt Nam !

Như vậy nơi đây nhất định có chỗ giam giữ tù nhân ! Vì Thủ Lãnh Mật Khu đã nói rõ : « Ngày 25 tháng 11 sông nước Biên Hoà sẽ đón cá về nguồn ».

Nhớ lại lời ấy, LyLy nói với Harrison:

- Chắc chắn nơi này có tù nhân !

Harrison gật đầu :

- Tôi cũng tin như vậy ! Nào tôi đi đây.

Harrison chạy vút qua sân núp vào hong nhà phía trước, LyLy tức tốc nối gót Harrison. Cả hai tựa vào vách bước từng bước một... Thành linh có tiếng chân từ đầu kia đi tới. Harrison nhặt ngay khúc cây làm vũ khí, sẵn sàng tấn công kẻ địch. Tên nọ vừa trờ tới, cánh tay Harrison vừa nhấc lên, LyLy vội vàng kêu nhỏ :

- Stop ! Phe ta !

Vì người trờ tới là Phó Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon chớ không ai khác ! Theo sau ông ta còn có ký giả Harris và nữ ký giả Rhoton.

Không chờ ai hỏi ai, mọi người lặc đầu tuyệt vọng vì không tìm ra chỗ giam giữ tù nhân. Ngoài trừ tên Mỹ Harris, người nào cũng tỏ vẻ bực tức bần chồn.

Đang lúc mọi âu sầu thất vọng thì anh chàng Bo phục quốc quân từ xa chạy tới, vừa thở vừa nói :

- Đã tìm ra chỗ nhốt tù nhân rồi ! Trong mỗi căn nhà, phía trên bọn lính ở, phía dưới có đào hầm nhốt tù nhân. Quý vị hãy theo tôi !

Cả bọn len vào căn nhà ngay chỗ họ đứng chớ không đi đâu xa ! Nơi đây dĩ nhiên cũng là chỗ ăn ở của lính. Hiện tại cũng trống trơn không người. Chàng Bo khom lưng nhìn dưới ghé bố, vừa giải thích :

- Cứ xem dưới nền ciment, nơi nào có miếng ván dấy lên trên tất đó là nắp hầm.

Mọi người nghe nói liền chia nhau xê dịch ghé bố, thấy nắp hầm nằm rải rác trong phòng, họ vừa đẩy nắp qua một bên đã trông thấy cái đầu tù nhân !

Chỗ nốt của họ chỉ là một lỗ đất chiều cao sâu hơn người đứng một chút, bề ngang dọc chỉ một thước. Xem thế họ đứng ngồi trong lòng đất ẩm ướt, thở chút không khí qua khe hở của nắp ván . Thật khôn khổ biết ngần nào !

Mọi người vô cùng bất nhẫn, lập tức kéo tù nhân lên. Nữ ký giả Anh xúc động tột cùng, tay bấm máy ảnh lia lịa. Còn tên Harris đứng tĩnh bơ, không chụp hình cũng không phụ giúp tìm kiếm tù nhân.

Harrison đưa mắt ngăm bảo LyLy. LyLy hiểu ý giựt máy ảnh trên tay tên Mỹ, vừa nói :

- Được lắm ! Nếu ông không thích làm nghề của mình, xin cho tôi mượn máy ảnh. Về Mỹ những hình này tôi bán cho truyền hình và báo chí chắc giàu to lắm.

Nàng chụp lia lịa và không trả máy cho tên Mỹ. Phó Thủ lĩnh vùng Saigon nói :

- Trước sân có xe của bọn Cộng. Chúng tôi vác tù nhân đem lên xe jeep trước. Cô LyLy và nữ ký giả Anh tiếp tục qua những dãy nhà khác chụp ảnh.

Những tù nhân được lôi lên ánh mắt lơ đờ, thân hình chỉ còn da bọc xương, áo quần dơ bẩn hôi hám. Không rõ họ còn đầu óc tinh tế để hiểu những người này giải cứu họ không ? Họ cứ để mặc tình cho người vác họ đi, không có chút phản ứng.

Lyly và nữ ký giả Anh chạy vào căn nhà kế. Tìm thấy căn này cũng có một số hầm nhốt tù nhân. Nhưng lúc mở nắp ra chỉ thấy có hai hầm có nhốt người. Có lẽ ở những hầm trống là tù nhân đã chết hoặc bị dời đi nơi khác ?

Khi Harrison và Phó Thủ Lãnh Phục Quốc chạy vào để kéo tù nhân lên mới nhận ra hai người trong căn nhà này là người Mỹ. Họ cũng như những tù nhân Việt đã được cứu ra , ánh mắt lơ đờ, tình trạng nửa sống nửa chết.

Harrison nhắc ông ta lên vai vác đi ra xe, vừa hỏi :

- Ông còn đủ sức nói chuyện được không ? Cho tôi rõ nơi này còn giam bao nhiêu người Mỹ ?

Người ấy thều thào trả lời :

- Gian nhà này họ nhốt năm người Mỹ, nhưng cách đây ít hôm đã đưa ba người đi ra ngoài, không thấy trở lại. Không biết họ đã chết hay bị dời đi.

Chàng Bo vác tù nhân ra xe trở vào cho biết ký giả Harris làm phản, toan la lớn cho bọn Cộng canh gác trước cửa hay biết, nên chàng ta đã đập cán súng lên đầu anh ta, hiện nằm bất tỉnh trên xe.

Harrison tức giận nói :

- Nếu hấn đứng trước mặt tôi ở đây, tôi sẽ bỏ hấn vào lỗ đất này, thử xem hấn còn ca tụng Cộng sản nữa không ?

Anh chàng Bo nói :

- Trời đã sáng hẳn rồi. Tôi sợ chúng ta không còn thì giờ để cứu hết những tù nhân trong những căn nhà còn lại.

LyLy cũng lo lắng nói :

- Tôi cũng đang lo chị Tuyết Vân không giữ bọn lính ngoài cửa được bao lâu nữa.

Harrison hỏi :

- Vậy hai cô lên xe ngồi sẵn. Chụp bao nhiêu ảnh tương cũng đủ tài liệu rồi. Bọn đàn ông chúng tôi chia nhau tìm kiếm tù nhân ở những căn nhà còn lại.

LyLy và nữ ký giả Anh chạy ra xe, gặp Trưởng Ban Phục Kích và hai Phục quốc quân cũng vác tù nhân bỏ lên camion. Hiện xe jeep và xe camion của bọn Cộng để trước sân đều có tù nhân.

Thình lình có một tên Cộng từ căn nhà thứ nhất, dấy bên phải, xô cửa chạy ra la thất thanh :

- Có Nguy đột nhập ! Có Nguy !

Hắn vừa la vừa bắn chỉ thiên để kêu gọi đồng bọn. LyLy nhảy phóc lên xe jeep rồ máy, vừa lúc nhận ra tên Cộng đang la hét là tên bị nòng đập lên đầu cho ngất xỉu khi nãy. Nữ ký giả Anh cũng phóng lên xe camion mở máy... Cũng may trên xe có ghim sẵn chìa khoá.

Nghe tiếng súng, tiếng xe nổ máy, Harrison và phe Phục Quốc biết đã động ổ, liền chạy trở ra phóng lên xe Jeep và xe

camion. Nữ ký giả Anh mở hết tốc lực cán gãy cổng rào vọt ra ngoài, LyLy lái xe jeep nối đuôi...

Bấy giờ từ căn nhà đầu dãy bên trái có một tên quan Cộng cấp tá, quân phục chưa kịp chỉnh tề, chạy ra ngoài thét lớn :

- Chúng bây rượt theo bọn Ngụy ! Bắn ! Bắn ! Quân Ngụy !

Bọn lính Cộng trước cửa chạy tán loạn khi hai xe cướp từ lướt qua. Nghe tiếng thét của thượng cấp chúng rượt theo bắn lóc bóc vài tiếng thì xe đã chạy xa khỏi tầm súng rồi.

Bất kể phương hướng hai xe mở hết tốc lực chạy ra đường lộ. Bấy giờ Phó Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon mới bảo LyLy giao tay lái cho ông. Ông chạy lướt qua xe camion và ra dấu bảo nữ ký giả Anh chạy theo. Ông giải thích với LyLy :

- Chúng ta không thể lái xe bọn Cộng thẳng về căn cứ ở nhà Bè. Phải tìm nhà dân cho tù nhân trốn tạm nơi đó. Sau đó mới lái hai xe này qua ngõ khác để đánh lạc hướng truy tìm của chúng.

LyLy nói :

- Phải lắm !

Không nghe Harrison nói gì, LyLy ngoái đầu nhìn băng sau, thấy chàng ta ôm cánh tay đầm máu. Nàng hốt hoảng la lên :

- Ông bị thương sao ? Nặng lắm không ?

- Nhẹ thôi !

Anh chàng can đảm nói vậy, song LyLy đoán vết thương không nhỏ vì thấy máu đỏ khá nhiều và sắc mặt tái xanh. Nàng lột khăn đội đầu xé làm đôi, nhào người ra sau buộc vết thương trên tay Harrison để cầm máu chảy ra.

Harrison nhìn LyLy với ánh mắt cảm kích, nói cảm ơn. LyLy thấy phía sau còn có bảy tù nhân ngồi nép mình với nhau, hình hài tiều tụy như người chết, nhưng ánh mắt có chút tinh anh. Hình như họ có cảm giác đã được cứu.

Thình lình LyLy kêu lên :

- Anh Bo ? Anh Bo đâu, sao không có trong xe ?

Phó Thủ Lãnh phục quốc vùng Saigon lên tiếng :

- Có lẽ Bo đã lên xe camion.

LyLy lại kêu lên lần thứ hai, giọng run run :

- Trời ơi ! Chị Tuyết Anh ! Tôi quên mất chị Tuyết Anh ! Nguy rồi ! Chúng ta chạy thoát, chắc bọn Cộng đã bắt chị ấy rồi.

Nàng mếu máo khóc sau khi nói. Harrison tuy không hiểu tiếng Việt, nhưng nghe nhắc tên Tuyết Anh cũng đoán được câu nói của LyLy. Chàng ta tìm lời an ủi :

- Cô đang lo cho cô Tuyết Anh à ? Không sao đâu ! Khi nãy tôi đeo sau xe, lúc xe chạy qua cổng, tôi không thấy cô Tuyết Anh còn đó. Có lẽ trong lúc bọn Cộng nhón nháo, cô đã lên trốn đi rồi. Chúng ta nên chờ tin cô ấy.

Phó Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon cũng lên tiếng trấn an Lyly :

- Cô chớ quá lo ! Tôi tin cô Tuyết Anh đủ thông minh trốn khỏi nơi đó rồi.

Bè ngoài nói vậy, chớ người nói và người nghe đều lo sợ tình trạng nguy hiểm của Tuyết Anh.

LyLy cũng biết rõ điều này, lòng dạ rối bời, mặt mày ủ rũ. Công tác lần này tuy chưa giải cứu hết tù nhân, nhưng có thể gọi là đã thành công, nhưng LyLy không thể vui.

Nước mắt nàng chảy ra khi nghĩ tới ngày trở về Washington trình diện trước mặt Chef, số chị em đi theo nàng thiếu mất một người.

Trong gian nhà nằm bên bờ sông Saigon, thuộc nhà Bè, LyLy ngồi phệt dưới ván, lưng tựa cột nhà, nét mặt âu sầu.

Nay là đã hai ngày, phe Phục Quốc đi dò la tin tức của Tuyết Anh vẫn chưa ra. Cả anh chàng Phục Quốc quân tên Nguyễn Văn Bo cũng biệt tích luôn !

Nhà tù bí mật của bọn Cộng ngoài vòng đại tỉnh Biên Hoà đã không còn bí mật sau lần Phe Phục Quốc đột nhập giải

cứu tù nhân. Giờ bọn Cộng đã dời số tù nhân còn lại tới địa điểm khác.

Hôm ấy phe ta giải cứu được sáu nhà sư, năm linh mục, hai sĩ quan cấp tá, một nhà văn, một giáo sư đại học và hai người Mỹ. Vị chi số tù nhân giải cứu là mười bảy người.

Cả ngày hôm đó phe Phục Quốc cùng với số tù nhân, LyLy, Harrison, ký giả Harris, nữ ký giả Rhoton trốn tạm nhà dân bên hữu ngạn sông Đồng Nai, làng Bến Nôm. Xe Jeep và xe camion của bọn Cộng được lập tức chuyển một nơi khá xa để đánh lạc hướng bọn Cộng truy tìm. Đến tối mọi người lên canot trở về căn cứ của Phục Quốc ở Nhà Bè.

Sở dĩ mọi người đều đưa về tạm trú tại đây vì nhà nằm trên sông, tiện lợi việc di chuyển tù nhân sức khoẻ còn yếu chưa đi đứng được.

Tối đêm đó Harrison và nữ ký giả Rhoton được phe Phục Quốc đưa về khách sạn, mà bọn Cộng và phái đoàn chẳng ai hay biết trong đêm vừa qua họ đã làm một việc kinh thiên động địa.

Hai tù nhân Mỹ vẫn còn dưỡng bệnh nơi căn cứ của phe Phục Quốc, dự tính ngày Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon đưa nhân viên CPQ ra biển đón Tiềm Thủy Đỉnh qua Phi Luật Tân, hai người Mỹ sẽ đi cùng.

Còn tên ký giả Mỹ Harris, vì Harrison sợ hấn tố cáo chính quyền cộng sản khi trở về khách sạn, nên bàn với Thủ lãnh Phục Quốc giữ hấn ở lại căn cứ phe Phục Quốc ở Việt Nam. Tuy hấn không là tù nhân, nhưng vẫn bị canh giữ ở một nơi bí mật.

Trong một đêm mà phe ta đã hoàn thành ba nhiệm vụ : Đưa ký giả ngoại quốc chụp hình trại tù bí mật, giải cứu tù nhân Việt Nam, giải cứu tù nhân Mỹ. Phải nói một công tác khó khăn mà họ đã thành công. Đáng lý mọi người hoan hỉ vui mừng nếu không có sự thiếu mất Tuyết Vân và chàng Bo.

Hai ngày qua Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon đã cho người chia nhau dò la tin tức, nhưng chẳng nghe chính quyền cộng sản hó hé gì về cái đêm phe Phục Quốc đột nhập trại tù bí mật, cũng không nghe nói đến việc họ bắt giữ hai kẻ có dính líu là Tuyết Anh và chàng Bo.

« - Tuyết Vân hiện ở đâu ? Anh Bo ở đâu ? Nếu cả hai không lọt vào tay bọn Cộng, tại sao không trở về mật cứ ?

Bao nhiêu câu hỏi vương vấn trong đầu mà không làm sao giải tỏa, khiến LyLy mặt ửng mầu châu. Thành linh có tiếng gọi :

- Chị LyLy đang nghĩ gì đó ?

LyLy giật mình quay mặt lại, thấy là Xuân Lan. Nàng ngạc nhiên hỏi bạn :

- Ủa, chị không còn hầu tiếp phái đoàn sao lại về đây ?

- Đương nhiên em còn làm nghiệp vụ Bồi tới ngày mai. Nhưng em có việc khẩn mới về đây tìm chị.

- Việc quan trọng lắm à ?

- Chắc là quan trọng ! Chef vừa gửi mật tín cho chị qua CIA. Harrison nhận được nên bảo em nhắn chị tới gặp ông ngay.

- Ngay bây giờ ?

- Phải ! Nhưng Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon hẹn gặp em nửa giờ sau tại đây.

- Nếu việc không quan trọng và gấp lắm chị viết ít chữ để lại cho ông ấy hẹn lần khác. Bây giờ chị đi theo xe ông Vi mới có thể ra vào khách sạn không bị kiểm soát. Và lại, chắc có việc khẩn cấp Chef mới gửi thư cho chị qua CIA. Harrison cũng nóng lòng gặp chị, vì ông ta phải theo phái đoàn rời Saigon sáng mai.

LyLy gật đầu và lấy giấy viết ít chữ để lại cho Lãnh tụ Phục Quốc, rồi theo Xuân Lan ra ngoài.

Một người đàn ông tuổi trung niên, mặt hiền lành thật thà đứng trước nhà chờ hai cô gái. Thấy vẻ mặt LyLy không vui, ông cười hỏi:

- Sao cô ưu tư quá vậy ?

LyLy gượng gạo cười lớn :

- Đâu có, cháu vui lắm mà ? Chốc nữa vào nhà bếp của chú ở khách sạn thế nào cũng được chú cho ăn ngon mà.

Ông ta cười khoan khoái :

- Chiều nay có món cua tuyệt hảo. Tôi sẽ dành phần cho cô.

- Nhớ nhé chú ? Đừng để chị Xuân Lan và chị Ngọc Nữ ăn hết phần của cháu đó.

Xuân Lan nguyệt bạn :

- Xí ! Chị làm như người ta háo ăn lắm vậy !

Cả ba đi bộ trên đường mòn ngoằn ngoèo một lúc tới chỗ lùm cây có chiếc « xe lam » ba bánh chứa đầy rau cải, thức ăn. Người Phục Quốc quân, tức ông Vi, vốn là đầu bếp phụ cho nhà hàng Cửu Long. Đầu bếp chính là người Pháp. Ông Vi thừa dịp ra chợ mua thức ăn để đưa Xuân Lan về căn cứ gặp LyLy.

Chính nhờ ông Vi là người của phe ta, nên các nàng CPQ mới dễ dàng vào khách sạn làm chiêu đãi viên phái đoàn, không qua kiểm tra của bọn Cộng.

Vì xe chở đầy nhóc thực vật phía sau, nên hai cô gái phải chen chúc ngồi phía trước với ông Vi.

Xe chạy trên đường đất, rồi đường đá lồi lõm, tung lên, văng xuống...Hai nàng ôm nhau cười vang. Ông Vi lấy làm kỳ, hỏi :

- Đường xấu như thế mà ngồi trên « xe lam » hai cô chẳng than van, sao có vẻ thích thú lắm vậy ?

Lyly đáp trong tiếng cười :

- Ở xứ người làm gì tụi cháu gặp cảnh này bao giờ ?

Xuân Lan xen vào giải thích :

- Chú ơi ! Đây là tiếng cười đau khổ đó. Tụi cháu không quen ngồi trên « xe lam » này trên con đường lồi lõm ở đây, ê ẩm « bàn tọa » mà không thể khóc, nên phải cười để quên đau.

Đến lượt ông Vi cười hề hề :

- À, thì ra là thế !

LyLy và Xuân Lan tiếp tục cười, tuy mặt mày nhăn nhó.

Xe vào cửa trạm gác khách sạn không có vấn đề gì. LyLy vào phòng nhân viên thay áo « chiêu đãi viên » đi đến cầu thang máy gặp ngay phái đoàn ký giả đang bàn bạc về vụ tên Mỹ Harris mất tích.

Nàng lắng nghe câu chuyện họ nói thì hầu như ai cũng nghi ngờ tên Mỹ vì tò mò đi rong bên ngoài nên bị nhà cầm quyền Cộng sản bắt nhốt. Tên trưởng phái đoàn Mỹ có vẻ tức giận lắm. Hắn tuyên bố đến giờ phái đoàn rời Việt Nam nếu tên Harris không trở lại thì về đến Mỹ hắn sẽ làm to chuyện.

LyLy nghe phái đoàn Mỹ nói vậy trong bụng vô cùng khoan khoái. Tự nhủ : « Phe ta bắt Harris khiến bọn Cộng Việt Nam mích lòng với nhóm thiên tả ở Mỹ, thật là xảo diệu ! »

Nàng đến phòng Harrison gõ cửa. Chàng ta mở cửa đón nàng tronglớp áo ngủ, sắc mặt hơi tái. LyLy lo lắng hỏi :

- Ông khoẻ chứ ? Vết thương ra sao ?

Harrison cười nhẹ :

- Nếu cô không nhắc, tôi không nhớ đã bị thương ở đâu ?

LyLy biết chàng ta nói dối. Hôm ấy khi về đến căn cứ ở nhà Bè, Harrison gần như ngất xỉu. Tuy viên đạn chỉ xéo qua cánh tay, thương tích không trầm trọng, song vì cả ngày hôm ấy ầm náo nhà dân, không có sức thuốc băng bó kỹ lưỡng, chàng ta bị mất máu khá nhiều. Hai ngày qua Xuân Lan lén lút chăm sóc vết thương cho chàng ta. Sợ bọn công an và phái đoàn hay biết, chàng ta giả bộ đau bụng nằm mãi trong phòng.

Lấy áo choàng khoác lên mình, Harrison mời Lyly ngồi trên ghế bành trong phòng, chàng ta cũng ngồi trên ghế đối diện nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ tha thiết.

Không phải là lần đầu LyLy thấy được ánh mắt ấy. Mà hầu như trong đời LyLy thấy rất thương cái nhìn ướm át điểm tình của đàn ông. Nàng không thuộc gái thích liếc mắt đưa đưa với họ, nên thường hay tránh cái nhìn ấy, giả bộ hỏi :

- Chef tôi đã nhắc ông chuyện gì quan trọng lắm sao ?

Harrison không trả lời câu hỏi của nàng. Đôi mắt chàng ta vẫn không rời gương mặt nàng, nhưng ánh mắt bây giờ thoang thoáng u hoài. Rồi bằng giọng trầm trầm chàng ta nói :

- Trong đời tôi, nay có lẽ là lần đầu tôi cảm thấy buồn khi chia tay một người bạn gái.

LyLy cúi mặt lặng thinh. Nàng hiểu Harrison muốn nói gì. Thuở trước nàng hân hoan khi biết có kẻ si tình mình, dù nàng không yêu kẻ đó vẫn thích nghe họ bày tỏ nỗi lòng.

Từ khi vào chiến khu, gặp lại Phong, Thủ Lãnh Mật Khu, LyLy mới nhận biết bấy lâu nàng cứ lầm tưởng mình yêu người ấy. Sự thật cái mà nàng tưởng là tình yêu chỉ là một mộng mơ huyền hoặc của tuổi thơ, chứ không phải tình yêu nam nữ. Biết được sự lầm lẫn của con tim, nàng nghe lòng trống rỗng buồn chán. Sau đó quen biết Vân Trường, tâm tình nàng có giao động, nhưng vẫn chưa muốn nghĩ đó là tình yêu.

Harrison không nghe LyLy nói gì, nghĩ nàng cũng xúc động như mình, nên nói :

- LyLy ! Tôi yêu cô. Chúng ta có thể là tình nhân không ?

Người Âu Mỹ rất chân thật và nói rõ ràng ý nghĩ trong lòng. Họ nói yêu, tức là họ yêu đối phương thật. Và họ cũng xác định rõ ràng tình yêu đó ra sao, không cần phải hứa hẹn tương lai.

Nói ví như một chàng Việt Nam, khi tán một cô gái, mặc dù trong bụng không thích cô ta lắm, cũng dám tuyên bố : « Anh yêu em hơn hết trên đời. Anh muốn cưới em làm vợ. Anh thế nọ...Anh thế kia... » Miệng nói trăm lời đường mật, mà trong bụng cười thầm vì thấy cô gái nhẹ dạ tin lời mình, nhất là muốn cô gái trao thân cho chàng ta lại càng thề thốt dối trá lắm lời !

Đàn ông con trai Âu Mỹ có thể nói họ không có cái trò lường gạt ái tình như vậy. Nếu họ không yêu cô gái đó thì

không bao giờ mở miệng nói lời giả dối : « Anh yêu em ». Không dự tính tương lai thì không bao giờ « hứa hẹn cưới hỏi ». Người con gái chấp nhận cuộc tình với họ trường hợp nào cũng đã biết trước và đồng ý.

Nghe Harrison thú nhận yêu mình, LyLy biết chàng ta nói thật. Nàng ngẩng mặt lên để nói lời chối từ, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đẹp trai rạng rỡ của chàng ta độ nào nay xanh xao ử rử. Rồi nàng bỗng nhớ đến lần công tác ở Thái Lan, nếu không có Harrison thì nàng đã không còn trên cõi đời này. Với chàng ta nàng đã mang ơn cứu tử. Ân đó nàng không quên. Cho nên giữa nàng và Harrison dù không có tình yêu cả hai cũng có kỷ niệm tình đồng nghiệp vào sinh ra tử. Tự nhiên nàng nghe lòng mềm yếu, không nỡ nói lời khăng khái tuyệt tình, nên nhỏ nhẹ bảo :

- Sự gặp gỡ của chúng ta như mây trời, hợp rồi tan. Nghề của chúng ta không nên vướng bận tình yêu thì tốt hơn.

Harrison cười nhỏ :

- Yêu là tình cảm tự nhiên mà có, muốn cũng không được, mà không muốn cũng không được. Sao nàng lại bảo không nên ? Hoặc giả trong tim nàng đã ...có người ?

LyLy không muốn Harrison nuôi hy vọng nơi mình nên đáp lững lờ :

- Cũng có thể như vậy !

- Thật chứ ? Cô đã có người yêu ?

LyLy chậm chậm gật đầu. Cả hai nhìn nhau trong một phút câm lặng. Từ ánh mắt nàng, Harrison biết nàng không đáp lại tình cảm của mình, nên vụt cười lớn để che lấp nỗi buồn :

- Vậy tôi chúc mừng cô.

Không muốn để Harrison đau khổ vì mình, LyLy đổi đề tài :

- Chef tôi nhận tin quan trọng lắm chứ ?

- Điện tín gửi qua người của CIA ở toà Đại sứ Pháp bằng mật mã. Tôi nhận được và viết thành câu. Cô xem xong rồi xé bỏ. Có lẽ đây cũng là việc CIA nhờ nhân viên CPQ làm dùm.

LyLy nhận tờ giấy nhỏ trên tay Harrison mấy chữ như vậy :

« Tìm cách gia nhập đoàn xiếc Hanoi vài ngày nữa sẽ đến trình diễn ở « Cam Ranh Bay » giúp vui cho quân đội Nga. Chụp ảnh các cơ quan quân sự bí mật và vẽ họa đồ toàn vùng. LL12 nhận công tác. XL34, TA17 và NN20 trở về chờ lệnh ».

LyLy đọc tới đọc lui mấy lượt. Thật ra không có chữ nào khó hiểu mà nàng không hiểu. Chỉ vì công tác « đột nhập địa điểm quân sự Cam Ranh » của quân đội Nga nào phải là chuyện dễ dàng ? Huống chi thời gian quá cấp bách. Nàng đang ở Saigon làm sao có thể gia nhập đoàn xiếc của Hanoi ?

Càng nghĩ càng rối loạn, LyLy kêu lên hoảng hốt :

- Tôi phải làm sao ? Tôi phải làm thế nào đây? Một việc khó khăn hiểm nguy như vậy Chef tôi sao lại giao cho tôi ?

Harrison bật lửa hột quẹt máy, lấy tờ giấy LyLy cầm nơi tay đốt bỏ, rồi trao cái bật lửa cho nàng, nhỏ nhẹ nói :

- Cô hãy giữ cái bật lửa này, cũng là máy chụp ảnh. Chắc cô sẽ dùng trong chuyến đi này. Rất tiếc tôi phải trở về Washington lãnh công tác mới, nếu không tôi có thể ở lại tìm cách hỗ trợ cô. Nhưng tôi nghĩ, Chef cô giao công tác cho cô ngay tại Saigon, chắc là đã có thương lượng trước với Thủ lĩnh vùng Saigon và chắc chắn phe cô đã có kế hoạch hỗ trợ cô làm cách nào gia nhập đoàn xiếc Hanoi.

LyLy nghĩ :« Thủ lĩnh Phục Quốc vùng Saigon hẹn gặp nàng chiều nay, phải chăng là vì công tác của nàng ở Cam Ranh ? »

Trong lòng nghe có chút an tâm khi nghe câu nói của Harrison, LyLy không nhận cái bật lửa, nói :

- Tôi đã có thời son, cũng là máy chụp ảnh của CIA giao cho trong chuyến đi Moscou. Tôi là đàn bà không hút thuốc, giữ cái bật lửa sẽ gây chú ý của địch. Cám ơn ông.

Nàng hồi nhớ lần công tác ở Moscou tuy vào đất địch với nhiệm vụ khó khăn, nhưng cơ quan CIA của Mỹ hướng dẫn từng bước đi, cái ăn, cái ngủ... Còn chuyến này đột nhập vào Cam Ranh đâu khác gì đột nhập lãnh thổ Sô Viết ?

Theo nàng biết, toàn vùng quân sự Cam Ranh dân Việt Nam không ai được bén mảng tới, ngay cả bọn chóp bu cao cấp Cộng sản cũng không được dòm ngó. Xem thế đủ biết bọn

Nga không tin cả đàn em của chúng, thì chắc chắn chúng kiểm soát kỹ lưỡng. Một con ruồi bay lọt vào đó chắc cũng khó khăn, huống hồ là nàng đơn thân độc mã ?

Tự nhiên nàng có chút giận hờn Chef. Công tác cũ vừa mới hoàn thành chưa kịp đáo hồi gia cư, đã phải tiếp nhận công tác mới ! Những lần trước ít ra Chef cho nàng quyết định nhận hay từ chối. Còn lần này rõ ràng là lệnh ! Một cái lệnh phải đi vào tử địa !

Nàng vốn ít bi quan, nhưng không hiểu sao lần này có cảm tưởng như mình sẽ rơi vào tay địch. Một người dù tài ba thế mấy, cũng có lần thất bại, dù may mắn thế mấy cũng có lúc sa cơ !

- Cô không nên lo lắng thái quá ! Con người tài sắc thông minh như cô, không có thứ vũ khí nào sánh bằng được ! Do đó chiến trường nào cô cũng sẽ thắng !

Câu nói của Harrison cắt đứt dòng tư tưởng bi quan của LyLy, đồng thời giúp nàng lấy lại niềm tin. Nàng cười nhỏ :

- Nếu được như ông nói thì tôi còn gì phải lo âu nữa ?

- Phải đấy ! Cô nên vui để tiễn bạn đêm nay.

LyLy cau mày tỏ vẻ không hiểu ý của Harrison. Chàng điệp viên 008 nhìn nàng với ánh mắt trêu ghẹo :

- Nàng không chấp nhận tôi làm người tình. Chả lẽ từ chối cả việc làm bạn với tôi sao ?

- Đương nhiên là không !

- Vậy thì xin cô hãy cùng tôi uống vài ngụm champagne để mừng cho tình bạn của chúng ta.

Vừa nói chàng ta vừa đứng lên đi tới tủ lạnh trong phòng lấy ra chai champagne và hai cái ly pha lê. Khách sạn này tuy nằm trong phần đất của một xứ đói rách, nhưng trước kia chủ nhân là người Pháp và bây giờ bọn Cộng có ăn cướp mà chúng gọi nôm na là « quốc hữu hoá », cũng còn giữ mức độ tiện nghi của một khách sạn quốc tế để tiếp đón khách Âu Mỹ. Bởi thế trong tủ lạnh không thiếu món chi !

Trao ly champagne cho nàng, Harrison nói giọng thật nhẹ, vương vất u hoài :

- Nào ! Chúng ta cạn ly ! Gặp nhau lần này, không biết bao giờ chúng ta có dịp hội ngộ. Tôi chúc cô nhiều may mắn trong chuyến công tác mới.

- Tôi cũng mong có ngày gặp lại ông. Có nghĩa là tôi hy vọng còn sống sót trở về thế giới bên ngoài.

Harrison chợt nắm tay nàng mơn trớn nhẹ nhàng :

- Đừng bi quan LyLy ! Tôi tin nàng sẽ thành công ! Trước khi chia tay lần này, tôi ao ước từ đây chúng ta là bạn thân với nhau. Chúng ta không xưng gọi khách sáo với nhau nữa. Nàng chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi không ?

LyLy gật đầu :

- Nếu anh muốn.

Bàn tay nàng còn trong tay Harrison, nàng định rút tay ra, thì chàng đã nâng tay nàng lên môi hôn thật nhẹ, cùng lúc với ánh mắt khẩn cầu :

- Em cho anh một chút hy vọng nhé ? Ngày nào em cảm thấy lẻ loi cô độc thì đừng quên tìm kiếm anh nhé ? Người Mỹ không tin nhiều ở định mệnh, nhưng anh tin. Anh tin chúng ta có cùng một con đường định mệnh. Em thử nghĩ xem, thế giới bao la, nghề của chúng ta xuôi ngược giang hồ, gặp nhau một lần không dễ gì gặp lại lần thứ hai. Vậy mà định mệnh đã xô đẩy cho chúng ta gặp lại lần này. Chắc chắn sẽ còn gặp lại nhiều lần nữa...

LyLy ngắt lời chàng bằng tiếng cười nhẹ, lẩm bẩm:

- Phải ! Tất cả đều do định mệnh ! Cho tới giờ này ta cũng chưa rõ thật « Người tình của ta là ai ? ». Hay là suốt đời ta chỉ có thể yêu « người tình trong mộng » hoặc trong tiểu thuyết, chớ không thể tìm thấy ngoài đời ?

Nàng lẩm bẩm những lời bằng Việt ngữ, quên mất sự hiện diện của Harrison, chùng nghe hỏi:

- LyLy, em muốn nói gì ?

LyLy giật mình nói trớ :

- Em đang nghĩ đến Tuyết Anh, tức TA17. Công tác ở đây đã xong, Chef gọi ba chị ấy trở về. Nhưng Tuyết Anh hiện giờ không biết thất lạc nơi đâu ? Em phải báo cáo với Chef sao đây ?

- Em đừng lo cho Tuyết Anh. Cô ta chắc không có gì đâu và sẽ trở về căn cứ nay mai. Dù sao anh sẽ báo cáo vụ này với Thủ Lãnh CPQ khi về đến Washington.

- Cám ơn anh !

Cả hai vụt lặng im, cùng hớp từng ngụm champagne, cùng chờ cái nồng của hơi men chuyển vào cơ thể. Nhưng hình như sức nóng của rượu không đủ ấm lòng họ ?

Giữa sân rộng của vùng quân sự Cam Ranh do bọn Nga chiếm cứ đã ba ngày qua có rập một căn lều vải có nóc với cái chóp nhọn xoè ra như cái nón lá, to lớn như cái đình. Loại lều của các đoàn xiệc lưu động đó đây. Và cái lều ấy vừa mới được đoàn xiệc Hanoi dựng lên nơi này để trình diễn giúp vui cho binh sĩ Nga vào dịp cuối năm.

Từ khi bọn CộngViệt Nam chiếm miền Nam, căn cứ quân sự Mỹ ở Cam Ranh trước kia, giờ do Nga chiếm đóng. Nga thay đổi hầu hết các vị trí quan trọng để tránh sự thám hiểm của Mỹ. Một mặt chúng cho xây cất thêm nhiều hang động bí mật cho các chiến hạm quân sự và các dàn hỏa tiễn tối tân. Bởi thế mà chúng giữ hết sức bí mật. Không những dân Việt Nam không được bég mảng đến địa phận Cam Ranh, mà ngay các quan chức cao cấp Cộng sản cũng chưa hề thấy bên trong ra sao.

Trên mười năm qua, nay có lẽ là lần đầu chúng để cho một nhóm người lạ, không phải binh sĩ Nga, được đặt chân đến khu quân sự này. Chỉ vì lính Nga vốn thích coi xiệc, nay

cũng sắp đến cuối năm, bọn lãnh đạo ban ân huệ cho binh sĩ chúng được giải trí một lần mới mời đoàn xiếc Hanoi đến biểu diễn một tuần.

Đoàn xiếc này tuy mang tên Hanoi, nhưng thật ra do người Tàu thành lập từ hai mươi năm trước, thuở Hanoi và Bắc Kinh còn keo sơn gắn bó. Từ trưởng đoàn đến chuyên viên và nghệ sĩ đều là người Tàu, gốc Quảng Đông, Sơn Đông. Nhưng họ lập nghiệp ở Việt Nam lâu đời nên nói tiếng Việt thật rành và người nào cũng có một tên Việt nghe rất hợp tai.

Ví như tên Giám Đốc trưởng đoàn xiếc có tên Phạm văn Vàng (Nghe rất hợp với tên thủ tướng Cộng sản Phạm văn Đồng thuở nào. Chỉ có giá trị chất lượng giữa vàng và đồng khác nhau thôi!).

Chuyên viên đoàn xiếc cả nam lẫn nữ, già trẻ bé lớn... đâu khoảng ba mươi người. Và hầu như họ là anh em con cháu dâu rể của ông Vàng. Có thể nói đó là một đại gia đình ba đời con cháu hành nghề với nhau. Cho nên giữa họ không có sự ganh tị nghề nghiệp, mà hết lòng tương trợ nhau.

Thế nhưng có một sự kiện bất thường xảy ra trong gia đình này. Số là hai ngày trước khi đoàn xiếc di chuyển đến Cam Ranh theo lời mời của quân đội Nga, bỗng dưng đưa cháu dâu của ông Vàng mất tích ngay kinh thành Hanoi. Trước đó người chồng, tức cháu nội ông Vàng, tên là Quy, có cãi vã sơ sơ với vợ. Nàng ấy tức giận bỏ đi ra phố. Mọi người đinh ninh cô ta đi một lúc trở về. Nào ngờ cô ta biệt tích luôn.

Việc người cháu dâu bỏ đi biệt tích vào lúc đoàn xiếc sắp di chuyển đến Cam Ranh làm cho ông Vàng điên đầu. Sự thật

ông không lo lắng về sự an nguy của cô ta, mà chính vì sự khiếm khuyết vai trò của cô trong màn « phóng đao », một màn then chốt của chương trình.

Đang lúc ông Vàng còn bối rối, chưa biết phải làm sao, bỗng nhiên có một cô gái lạ đến xin việc làm. Cô ta xưng là Linh Lan, chuyên nghiệp buôn bán vật từ Nam ra Bắc. Chuyến đi này cô xui xẻo gặp trộm cướp, mất hết tiền bạc, nên cô đến xin làm công cho đoàn xiếc để làm lộ phí trở về quê cũ. Ông Vàng cho biết hiện tại ông chỉ cần một cô gái « làm tượng » cho người phóng đao, thay thế người cháu dâu ông. Một việc không cần tập luyện khó khăn, nhưng cần có sự bình tĩnh và nhiều can đảm. Đương nhiên là một việc làm cực kỳ nguy hiểm. Điều làm cho ông Vàng ngạc nhiên là cô gái chịu nhận lãnh công việc đó. Hơn nữa ngoài tính gan dạ chịu đựng học nghề, cô còn có sắc đẹp hơn người.

Ba ngày liên tiếp quan quân binh sĩ Nga theo dõi một cách say sưa lý thú các màn đu dây, leo trèo, lộn mèo, quăng đĩa, phóng đao v.v... Nhưng phải nói màn phóng đao của người em rể ông Vàng với cô gái mới vào nghề là Linh Lan được xem như hấp dẫn khán giả nhất. Bởi vì cái cái chết của giai nhân trong tường tở kể tóc đã làm cho mọi người hồi hộp theo dõi và hầu sau buổi trình diễn bọn lính Nga bao vây cô gái tỏ lòng ngưỡng mộ, tặng quà cáp hoặc khao thưởng tiền bạc...

Lý ra một người đang cần tiền, được khác giả cho tặng tiền, tất phải vui mừng hơn hở, nhưng trái lại ánh mắt cô ta chứa ẩn nhiều ưu tư, mặc dù khóe miệng lúc nào cũng tươi cười trước khán giả.

Người đẹp khác thường này chẳng qua không phải vào đoàn xiếc để kiếm tiền. Cô ta chính là LL12, nữ điệp viên của chúng ta chứ không ai khác !

Phe Phục Quốc vùng Hanoi đã bắt cóc người cháu dâu của ông Vàng, tạo cơ hội cho LyLy cấp tốc gia nhập đoàn xiếc, với dụng ý theo họ đến vùng quân sự Cam Ranh. Nhưng mấy ngày liên tiếp, nàng chưa hành động được gì, ngoài ngày ngày bậm gan đứng làm tượng cho người phóng dao. Nàng bồn chồn lo lắng vì không biết phải cách nào có thể hoàn thành công tác ?

Bởi vì tuy theo đoàn xiếc tới được nơi này, nhưng chỗ họ dựng lều chỉ là một khoảng sân lộ thiên mà thường ngày bọn lính Nga làm vận động trường chơi đá banh, đánh cầu... Bây giờ nơi này có dựng một cái lều lớn làm nhà xiếc và một số lều nhỏ làm chỗ ăn ở cho nhân viên đại gia đình ông Vàng.

Và để người của đoàn xiếc không thể đi rong bên ngoài vùng quân sự, quanh sân vận động bọc một vòng rào kẽm gai có bọn lính Nga thay phiên canh gác ngày đêm. Xem thế, sự sinh hoạt của đoàn xiếc chỉ lẫn lẩn quanh khoảng đất nhỏ trong sân, không khác gì những con thú bị nhốt trong chuồng.

Trước tình trạng này LyLy nóng nảy trong lòng, không ăn ngủ được, ngày đêm suy nghĩ nát óc vẫn chưa tìm ra diệu kế để lọt vào trong.

Đêm ấy là đêm thứ năm, còn hai ngày nữa đoàn xiếc sẽ rời Cam Ranh trở về Hanoi, LyLy vẫn trong tình trạng bất động. Hết giờ trình diễn nàng cùng mọi người ăn uống dọn dẹp xong thì mạnh ai về lều của mình.

Trời chỉ vừa chạng vạng tối, song nàng cảm nghe buồn ngủ, có lẽ vì mấy đêm thao thức. Nàng nằm dài trên nệm trải dưới đất, mắt nhắm lại một lúc lâu vẫn không sao ngủ được, đầu óc rối loạn không biết làm cách nào chui khỏi vòng rào vào trong mà bọn lính Nga không trông thấy ?

Mấy ngày qua nàng cố ý liếc mắt cười duyên với bọn quan quân binh sĩ Nga, hy vọng có một tên si tình lên đưa nàng vào trong. Nhưng hình như bọn ấy dù si tình, dù ái mộ người đẹp, cũng chẳng có tên nào dám mời nàng ra khỏi chu vi « chuồng xiếc ».

Chuyện này chắc nàng sẽ trở về tay không ! Có lẽ là lần đầu tiên nàng không thể hoàn thành công tác Chef giao phó, một công tác CPQ lãnh làm thay cho CIA.

LyLy nằm lăn qua lộn lại với bao nỗi chán chường tuyệt vọng, đầu nhức rung rúc. Cuối cùng nàng ngồi dậy chui ra khỏi lều, đi thơ thẩn một vòng ngoài trời cho đỡ cơn đau đầu.

Trời bây giờ đã khuya lắm. Các lều vải không còn ánh đèn, chứng tỏ người người đều đang ngủ yên. Khu quân sự ngoài vòng kẽm gai cũng lặng như tờ. Có chăng là còn nghe tiếng bước chân đi tới đi lui của người lính gác đêm.

Đêm ấy là đêm không trăng, nền trời đen thẫm, nhưng vùng quân sự Cam Ranh có đèn điện giăng mắc đó đây nên LyLy trông rõ cảnh vật chung quanh.

Nàng thấy tên lính Kovslev vác súng đi tới đi lui một lúc đứng lại chăm chú nhìn về phía mấy căn lều... Rồi cứ vài phút hần huýt sáo một lần một điệu nhạc rất đặc biệt.

Con người khi có niềm vui trong lòng thường hay huýt sáo, nhưng cái huýt sáo của hắn giữa đêm khuya thanh vắng với sắc mặt bồn chồn, rõ ràng không phải do nổi hứng thú mà là một lối ám hiệu.

Hắn làm hiệu với ai? Vì sao hắn nhìn vào dãy lều của nhân viên đoàn xiếc? Trong lòng vô cùng thắc mắc, LyLy đứng nép mình bên hong phải căn lều xiếc, quan sát tên Kovslev...

Sở dĩ nàng biết tên hắn cũng vì sau giờ trình diễn hắn thường hay la cà đến bên nàng, nhưng nhút nhát không dám nói lời gì hay có cử chỉ gì. Bọn bạn hắn gọi hắn là con thỏ Kovslev. Và cũng nhờ LyLy biết tiếng Nga, nên mới nghe được câu chuyện giữa bọn chúng. Dù vậy để che mắt thiên hạ, lúc bọn lính ngưỡng mộ bao quanh, LyLy giả vờ học vài ba tiếng Nga đối đáp với chúng. Bọn lính nghe nàng nói giọng ngộ nghĩnh, nên thích thú cười vang và tên nào cũng muốn làm thầy dạy tiếng Nga cho nàng.

Chỉ riêng Kovslev nhút nhát không dám làm thầy, cũng ít cười đùa theo đám bạn. LyLy linh tính hắn có nhiều bí ẩn, nhất là đêm nay thái độ của hắn càng lạ lùng khó hiểu.

Đang lúc nàng nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe tiếng bước chân thật nhẹ của một người từ dãy lều đi tới. Chỗ nàng đứng không trông rõ hướng ấy, nên không rõ là ai? Nhưng bước chân người đó quá nhẹ, nàng cho rằng kẻ đó là phái nữ.

Đại gia đình ông Vàng ngoài LyLy còn có bảy tám cô thiếu nữ con cháu của ông Vàng, tuy dung nhan không chim sa cá lặn, mà giữa vùng trời khô cằn thiếu đàn bà con gái đẹp

thì các nàng ấy vẫn đáng gọi là kỳ hoa mỹ nữ trước bọn lính Nga.

« - Té ra tên lính làm lì ít nói này « cua » được một cô và đêm nay họ hò hẹn với nhau ! »

LyLy nói thảm như vậy và định êm thắm rút lui về lều của mình cho đôi tình nhân tự do. Nhưng nàng chưa kịp rút lui bỗng nghe tiếng huýt sáo nổi lên. Tiếng huýt sáo của người đang đi tới cùng một điệu nhạc mà Kevslev đã huýt khi nãy.

Có lẽ nào tiếng huýt sáo ấy từ miệng một thiếu nữ ? LyLy còn đang thắc mắc thì người đó hiện ra trước mắt nàng. Một người không xa lạ với nàng, chính là em rể của ông Vàng ! Cũng là người trình diễn với nàng ở màn phóng đao ! Ông ta có tên là Hồ Rừng, thân người to lớn vạm vỡ, sắc mặt trầm trầm ít nói, nhưng tốt bụng.

Đối với LyLy ông tận tình chỉ dẫn nàng trong nghề nghiệp và còn nói : « Nếu cô muốn tiếp tục làm việc cho đoàn xiếc, tôi hứa sẽ giúp cô nói với anh vợ tôi cho cô ở lại ».

LyLy vốn có cảm tình với ông ta, nhưng không vì thế mà không muốn tìm hiểu về cuộc hẹn hò của tên lính Nga với người này, nên đứng núp yên một chỗ, chú mắt nhìn hai người...

Vì từ khi ông Hồ Rừng huýt sáo cùng một điệu nhạc, Kevslev phát tay ra hiệu ông đến gần. Hắn đứng gác trước ngõ ra vào của khu xiếc. Nơi đây tuy không có cửa, nhưng có cổng chặn ngang không cho người bên trong tự do ra ngoài.

Ông Hồ Rừng vẫn với bước chân thật nhẹ đi đến bắt tay Kovslev. Một người đứng bên trong, một người đứng bên ngoài cổng rào rù rì nói chuyện với nhau, in hình như bằng tiếng Nga. LyLy cố lắng tai nghe, nhưng họ nói quá nhỏ, mặc dù chỗ nàng đứng cách họ không xa lắm, vẫn chẳng nghe được lời nào !

Nói với nhau một lúc, Kovslev thò tay vào túi quần lấy ra một bao thuốc lá trao cho ông Hồ Rừng.

Bao thuốc không có chi đặc biệt, một sản phẩm của Nga mà LyLy từng thấy bán trên các vỉa hè ở Saigon hiện tại. Như thế thì bao thuốc có gì là quý giá khiến Kovslev hẹn ông Hồ Rừng nửa đêm thanh vắng ra đó để trao tặng ? Huống chi LyLy thấy rõ bao thuốc không còn nguyên vẹn, có thể là bao không hoặc còn vài điếu, vậy mà ông Hồ Rừng nhận bao thuốc với sắc mặt trang trọng và cất ngay vào túi áo trong.

Sau đó cả hai từ giã nhau. Kovslev lại vác súng đi tới đi lui, ông Hồ Rừng quay mặt bước đi. Nhưng ông không theo lối cũ trở về lều, lại đánh vòng qua bên phải nhà xiệc, tức về hướng LyLy đang đứng.

Không biết núp vào đâu, LyLy kinh hoàng quay lưng bước tới đều đều...Đúng vào lúc ông Hồ Rừng trở tới, thấy có người ông giật mình. Chừng nhận ra người đó là LyLy, ông bước gấp chụp vai nàng, rồi hỏi giọng lạnh như thép :

- Cô làm gì ngoài này ?

LyLy giả bộ giật mình, rồi cười nhỏ :

- Ủa ! Bác mà cháu sợ hết hồn ! Cháu giật mình thức giấc giữa khuya nghe nóng nực nên ra ngoài hóng mát một chút. Không ngờ là bác cũng hóng ...

Nàng cười, nhưng ông ta không cười, ngắt lời nàng cùng lúc bàn tay bấu vào vai nàng một cách mạnh bạo, đôi mắt sắc như dao nhìn xoáy vào mắt nàng khi nói :

- Cô nói đi ra ngoài hóng mát, sao lại từ hướng này quay lưng đi vào ? Cô ở ngoài này lâu chưa ?

Bị cái bấu vai mạnh bạo, LyLy đau điếng, tức trong bụng, song ngoài mặt cố gượng cười lã chã nói :

- Cháu vừa chui khỏi lều định đi một vòng tua cho giãn đôi chân. Nhưng đi được mấy bước không thấy ai, cảm thấy sợ ma nên quay quả trở về. Phải cháu biết bác cũng đi dạo ngoài này thì đâu có sợ ?

Nàng nói quá tự nhiên và nghe cũng có lý, ông ta buông nàng ra, nhưng đôi mắt vẫn nhìn sâu vào mắt nàng nửa tin nửa ngờ, hỏi gặng:

- Cô nói thật chứ ?

- Cháu đâu có việc gì phải nói dối bác ?

Không có cơ để hạch hỏi nàng thêm, ông Hồ Rừng làm lì bước tới. LyLy lẳng lặng đi một bên. Lúc sắp đến dãy nhà lều của LyLy, ông ta vụt nói :

- Thôi cô vào ngủ đi. Nếu muốn sống yên thân, tốt hơn đừng tò mò chuyện thiên hạ.

Sau câu nói đó ông đi thẳng đến lều của ông, LyLy cũng chui vào lều của mình, tâm tư dao động bất an về câu nói đầy thâm dọ của ông Hồ Rừng.

Đầu nàng lại đau nhức như búa bổ. Nhiệm vụ chưa thực hiện được lại xui xẻo dính líu vào việc bí ẩn của người !

« -Ông Hồ Rừng thuộc phe nhóm nào ? Bao thuốc lá có chứa đựng gì ? ».

Hai câu hỏi không giải đáp được, nàng thao thức đến sáng.

Như thường lệ, cứ vào khoảng bảy tám giờ sáng mọi người tụ nhau trước sân chỗ mấy thùng phi chứa nước để lau rửa mặt mũi, rồi xúm nhau phụ giúp việc nấu cơm nấu cháo cho bữa ăn sáng. LyLy vì trọn đêm không ngủ, đầu óc nặng trĩu, nên bữa nay ra sân rửa mặt trước tiên.

Lúc nàng trở vào lều lấy áo quần ra thay, mới hay có người vừa lục soát quầy sách hành lý của nàng. Nàng đã cẩn thận không mang theo giấy tờ đồ đạc để kẻ lạ tìm hiểu thân thể mình. Nhưng nàng có một sổ tay nhỏ để ghi những hoạt động trong chuyến công tác, hầu lúc trở về làm báo cáo cho Chef. Quyển sổ tay nàng viết theo số mật mã, chỉ có TV29 và Chef biết đọc. Hiện tại sổ tay ấy không còn trong quầy hành lý. Như thế kẻ vừa vào lều lục soát đánh cắp sổ tay không ai khác hơn lão Hồ Rừng !

Đêm qua có lẽ ông không tin lời nàng, nên sáng nay chờ nàng vừa ra ngoài, ông ta lẻn vào lều lục soát hành lý tìm hiểu về nàng. Cũng may thời son, tức máy ảnh, nàng để chung trong túi nhỏ chứa dụng cụ trang điểm nên ông ta không lưu ý.

Người tầm thường khi nhìn thấy số ấy với những con số chỉ chít sẽ nghĩ rằng nàng viết những con số học, hoặc ghi chép số chi tiêu thương mại. Nhưng với con người có hành động bí ẩn như ông Hồ Rừng, nhất định ông nghi ngờ những con số nàng ghi trên giấy là mật mã. Đương nhiên ông không thể đọc để biết nàng viết gì, nhưng chắc chắn ông không còn tin nàng là cô gái buôn bán quê mùa vào đoàn xiếc kiếm tiền.

Không hiểu sao LyLy nghe trong người bồn chồn khó chịu, tim đập bán loạn. Nàng có cảm tưởng như sắp gặp một đại họa mà không biết lúc nào và ra sao ?

Sau giờ ăn trưa nàng còn nằm trong lều với tâm sự trầm trầm thì đứa cháu ngoại của ông Vàng tới gọi nàng. Cô ta nói :

- Đã tới giờ trình diễn rồi ! Sáng mai chúng ta rời nơi đây sớm. Bữa nay là buổi trình diễn cuối cùng.

Câu nói chót của cô gái khiến LyLy cảm nghe toàn thân lạnh ngắt : « bữa nay là buổi trình diễn cuối cùng ». Phải chăng cuộc đời nàng sẽ chấm dứt tại đây ? Chưa có bao giờ LyLy có ý nghĩ bi quan và tâm trạng sợ hãi như vậy !

Nàng theo cô gái vào lều xiếc, đôi chân bước không vững. Lúc ấy bọn lính Nga đã lần lượt vào ghế ngồi. Chỉ còn chờ các quan lớn Nga đến nơi là bắt đầu khai diễn.

Mấy hôm trước sáng nào ông Hồ Rừng cũng cùng với LyLy tập dợt trước giờ diễn xuất. Nhưng hôm nay nàng với tâm tư bất an ngồi rút trong lều, mà ông Hồ Rừng cũng nín êm không kêu gọi nàng tới tập dợt với ông. Nàng cũng không thấy mặt ông sáng này.

Phải chăng ông cố lánh mặt vì sợ nàng nghi ngờ việc ông ta lên vào lều nàng lục soát đồ đạc và đánh cắp quyển sổ tay ? Chắc chắn ông không dám đối diện với nàng vì lý do đó !

Buổi trình diễn bắt đầu bằng những màn lộn mèo, đu dây. Rồi đến màn đập xe đập một bánh, màn biểu diễn võ lực, ảo thuật v.v...Màn phóng đao bao giờ cũng là màn cuối chót. Nhưng bữa nay chương trình có thay đổi. Sau lộn mèo và đu dây, LyLy bỗng nghe giới thiệu màn phóng đao.

Giới thiệu viên vừa dứt lời, em rể của ông Vàng, tức ông Hồ Rừng lập tức phóng lên sân khấu. Quân binh Nga vỗ tay vang dậy.

LyLy vừa thay áo xong, cô gái cháu ngoại ông Vàng đẩy nàng ra ngoài. Bọn Nga thêm một lần nữa vỗ tay, huýt sáo, hoan hô, reo hò...

Sau cái nghiêng mình chào khán giả, LyLy đến vị trí chỗ đứng của mình. Ông Hồ Rừng nắm bẫy lưỡi dao mỏng như lá liễu đưa lên cao giới thiệu với khán giả. Lại thêm một tràng pháo tay !

Tràng vỗ tay vừa dứt, ông Hồ Rừng quay mặt về phía LyLy, tay mặt ông cầm lưỡi đao đưa lên...

Trước giây phút nghiêm trọng đó, LyLy chợt nhận ra đôi mắt ông lộ ánh hung quang. Nàng kinh hãi muốn bỏ chạy, nhưng toàn thân y như dính cứng vào mặt vách.

Lưỡi dao phóng ra ghim đúng vào vị trí của nó. Tiếng vỗ tay vang lên, LyLy mới biết mình không hề gì. Nàng nghĩ mình quá tưởng tượng lo sợ viễn vông, chớ lẽ đâu ông Hồ Rừng dám giết nàng trước đám đông hay sao ?

Lấy lại bình tĩnh, LyLy đứng yên...

Năm lưỡi đao tiếp tục phóng ra theo vị trí của nó, bên ngoài thân người nàng. Còn thanh đao cuối cùng sẽ ghim bên hông phải. LyLy hồi hộp chờ đợi...

Cánh tay của ông Hồ Rừng vung lên...nhưng LyLy thấy rõ hướng bay lưỡi đao đi thẳng tới ngực mình. Nàng không kịp có phản ứng nào.

Dưới khán đài bọn lính Nga có một số cũng thấy được lưỡi dao oan nghiệt đó đã bay lệch hướng, vùng đứng dậy thét lên. LyLy ngã quy cùng với tia máu bắn ra...

Nàng suýt chết ! Hay nói đúng ra nàng đã bị thần chết kéo đi. Nhưng con người tài sắc đầy lòng hy sinh cho quốc gia dân tộc này còn nặng nợ dương trần, tình yêu chưa dứt, nên Thượng Đế phải trả nàng trở lại trần thế.

Nàng hồi tỉnh sau lần giải phẫu, hai ngày mê man. Lúc mở mắt ra thấy mình nằm trong căn phòng với máy móc dụng

cụ nhà thương, một cánh tay dính liền với ống dẫn máu treo lủng lẳng trên đầu giường.

Đây không phải là lần thứ nhất sau cơn mê tỉnh dậy thấy mình trong tình trạng đó. Mà hình như mỗi lần công tác nàng đều gặp cảnh ngộ đó. Cho nên LyLy không kinh hoàng sợ hãi lắm khi trông thấy mọi vật chung quanh.

Trước mắt nàng có hai người đàn ông. Một người khoác áo trắng, một người mặc quân phục. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Nga và khi thấy nàng mở mắt ra, người mặc quân phục có lẽ là quan cấp Ủy mừng rỡ kêu lên :

- Nàng đã tỉnh rồi ! Michael, may quá có bàn tay y sĩ tuyệt diệu !

Qua câu nói của tên nọ, LyLy biết tên mặc áo trắng chính là bác sĩ đã cứu sống nàng. Nàng đưa mắt nhìn hắn, nhếch nhếch môi như muốn nói cảm ơn. Hắn mỉm cười với nàng, tay vuốt nhẹ trên tay nàng nói :

- Hiểm nguy đã qua rồi ! Cô an lòng tịnh dưỡng nhé ?

LyLy trân trân nhìn hắn. Nàng quả thật không ngờ hắn biết nói tiếng Việt khá rành, tuy giọng nói lơ lớ khó nghe.

Nàng hỏi giọng yếu ớt :

- Đây là đâu ?

Hắn không đáp thẳng câu hỏi, lại trả lời dài dòng :

- Cô bị tai nạn nghề nghiệp, chúng tôi đưa cô vào quân y viện của chúng tôi ở đây cứu cấp. Đoàn xiệc của cô đã trở về Hanoi rồi. Nhưng cô an lòng, khi nào cô khoẻ lại đi đứng được, sẽ có binh sĩ của chúng tôi đưa cô ra Hanoi.

A, LyLy đã nhớ ra rồi ! Ông Hồ Rừng lợi dụng cuộc trình diễn phóng dao muốn giết nàng để diệt khẩu, vì ông tin nàng đã thấy trọn cuộc hẹn giữa ông với tên lính Nga Kovslev. Có lẽ sau khi lục soát hành lý của nàng, thấy cuốn sổ tay ghi chép những con số bí ẩn, ông đoán ra nàng không phải cô gái tầm thường hành nghề buôn bán vật, nên mới quyết định giết nàng.

Dĩ nhiên nếu nàng vô cớ chết trong đoàn xiệc sẽ bị cảnh sát điều tra lời thôi. Chứ như giết nàng kiểu lỡ tay khi phóng dao thì kể như tai nạn nghề nghiệp, thường xảy ra ở những màn nguy hiểm. Nếu nàng chết, Ông Hồ Rừng sẽ bị toà phán qua loa, hoặc chỉ giải nghệ một thời gian. Xem thế giết nàng bằng cách phóng lệch tay dao là kế mưu sát tuyệt diệu nhất ! Ông ta quả là tay thâm ác đáng sợ !

LyLy sẽ rùng mình. Bác sĩ Nga thấy vẻ sợ hãi trên sắc mặt của nàng, mỉm cười trấn an :

- Cô không chết đâu ! Rất may mũi dao không trúng tim mà lệch một bên, cũng không sâu lắm. Nhưng cái nghề của cô quả thật nguy hiểm, khi thương thế lành cô nên chọn nghề khác tốt hơn.

LyLy lại nhếch nhếch môi như tỏ ý cảm ơn về lời khuyên của hắn. Hắn gật đầu ra chiều thoả mãn. Người bạn hắn có lẽ không hiểu tiếng Việt nên không chen vào câu chuyện, nhưng ánh mắt chàng ta nhìn nàng đầy vẻ tội nghiệp thương xót. Chàng ta nói với bạn :

- Một cô gái đẹp như nàng phải sống với nghề nguy hiểm trong đoàn xiếc nghèo nàn. Thật tội nghiệp !

Tên bác sĩ Michael cười nhỏ, trêu bạn hắn :

- Sergei, mày si tình nàng ta rồi phải không ?

- Si tình thì chưa ! Nhưng thấy giai nhân gặp nạn, lòng dạ anh hùng thấy nao nao...

Nghe bạn nói, Michael cười dòn, nói giọng nửa đùa nửa thật :

- Mày nói chưa si tình mà hai ngày qua tao thấy mày quỳnh lên khi cô ta chưa hồi tỉnh. Mày lại dành cái nghề y tá, ngồi trong phòng này canh chừng cô ta suốt đêm qua. Sergei ơi ! Tao thấy mày cảm cô ta nặng lắm rồi !

Tên nọ cười hề hề, có nghĩa là thừa nhận. Tên Michael lại nói :

- Gái đẹp Việt Nam không thiếu, nhưng cô này có cái đẹp rất đặc biệt, không riêng gì mày, mà hết thầy bọn mình ở đây kể cả tao cũng mê cô ta.

Sergei bật cười lớn :

- Nói quanh nói quẩn, hóa ra mày cũng si tình cô nàng ?

- Dù sao tao cũng không giành với mày đâu !

Sergei nói nửa đùa nửa thật :

- Nhớ giữ lời đã hứa nhé ? À, mà nói cô ta có vẻ đẹp đặc biệt. Vậy đặc biệt chỗ nào, nói tao nghe coi.

- Đi đứng ăn nói dạn dĩ tự nhiên, mà không lố lăng dĩ thoả. Sau buổi trình diễn, bọn lính bao quanh cô ta. Tao đứng xa dò xét cô ta khi nói lúc cười... Dù cô ta chỉ học vài tiếng Nga chưa hiểu biết nhiều, mà tao thấy cô ta không có vẻ gì ngu dốt quê mùa. Một con người như nàng sao lại xuất thân trong gánh xiếc, tao thật không tưởng tượng được !

- Mà nói đúng lắm ! Tao cũng có những nhận xét ấy.

LyLy nhắm mắt nhưng không ngủ, lắng tai nghe hai chàng si tình trò chuyện, trong bụng cười thầm.

Nàng nghĩ : « Hai tên này dù nằm mộng cũng không tưởng ta nghe được câu chuyện của chúng ! ». Kể ra cả hai cũng khá đẹp trai, tuổi chắc vào khoảng trên dưới ba mươi, tuổi trẻ, nhiều đam mê. Biết đâu...

Bỗng dung nàng mừng rỡ, suýt kêu lên : « Trời ơi lão Hồ Rừng muốn giết ta, nhưng số ta không chết, lại lọt vào khu quân sự này. Chẳng phải cái xui là cái may đó sao ? Ta cứ tưởng lần này không thể hoàn thành công tác cho CIA, nào ngờ cái việc khó khăn lọt vào vùng cấm địa này bỗng dung tự nhiên mà được ! Lại còn hai anh chàng si tình đó... Có lẽ nhờ họ ta sẽ thực hiện được việc vẽ họa đồ và chụp những bí mật quân sự trong các hang động của Nga ở đây. Thật là điều đáng vui mừng cho ta ! ».

Rồi nàng vẽ vờ chương trình hoạt động trong những ngày sắp tới... lòng khoan khoái tưởng chừng thương thế trên

người đã biến mất, cơn đau không còn, hồn rơi vào cõi mộng lúc nào không hay !

Nàng dưỡng thương ở quân y viện Cam Ranh đã hơn hai tuần rồi. Bây giờ vết thương vết mổ đã bắt đầu lành. Nàng ăn được khá, dù vậy sức khoẻ vẫn còn yếu. Theo lời bác sĩ Nga, nàng cần lưu lại đó thêm một tuần nữa !

Kể từ khi nàng bắt đầu ăn uống và bước đi được, chiều nào nàng cũng được Đại Úy Sergei hoặc bác sĩ Michael dìu ra ngoài trời hít thở không khí thiên nhiên. Mỗi ngày họ đưa LyLy đi dạo xa hơn. Nhờ đó nàng đã biết sơ lược vị trí bí mật của vùng quân sự này. Nàng cũng đã chụp được một mớ hình ảnh quan trọng. Cũng nhờ khi đưa nàng vào quân y viện của Nga, ông Vàng mang cái quấy sắc hành lý của nàng để lại đó, nên LyLy mới có máy chụp ảnh, tức thời son trong mớ dụng cụ trang điểm.

Trước mặt Sergei và Michael LyLy thường hay đánh phấn hồng, thoa môi son, khiến hai anh chàng cứ tưởng nàng làm đẹp cho họ, chớ không nghĩ nàng đang chụp những vị trí quan trọng mà họ dẫn nàng đi qua.

Bây giờ thì anh chàng Sergei đã nói được chút ít tiếng Việt và LyLy vờ học thêm một ít tiếng Nga. Machael giữ lời hứa với bạn không chinh phục LyLy, nhưng chàng ta đối với nàng thật hết lòng chăm sóc. Dĩ nhiên ngoài Sergei và Michael còn có ba bốn nam y tá quân y và lính tráng ra vào nhà thương không khỏi động lòng trước nữ bệnh nhân mỹ lệ khả ái kia. Huống chi nàng là bóng hồng duy nhất giữa đám quân binh, bảo sao bọn đàn ông không thèm khát ? Tuy nhiên vì ai cũng

biết Sergei si tình quá nặng, đã tuyên bố với bạn bè đồng ngũ sẽ cưới nàng làm vợ khi hết hạn trở về Moscou, nên chẳng ai dám tranh giành người đẹp với Sergei.

Dĩ nhiên mục đích của LyLy chỉ muốn lợi dụng Sergei để hắt đưa nàng viếng khắp vùng này, nên ỏm ờ nói chuyện yêu đương với hắn. Và lại hắn là trưởng ban an ninh Cam Ranh, nên LyLy càng đeo dính hắn để có cơ hội đi đây đi đó.

Khu vực Cam Ranh cho tới nay là vùng bí mật, chưa có dấu chân của kẻ lạ. Ngay cả lính Nga ở đây, một vài nơi trọng yếu cũng chẳng được đặt chân tới, ngoại trừ số sĩ quan cao cấp. Vậy mà LyLy đã tới !

Xem thế, người nữ điệp viên LL12 của CPQ nhờ ở may mắn, mà cũng nhờ nàng là một kỳ nữ biết xoay chuyển thế cờ, đổi thay cuộc diện. Từ chỗ là nạn nhân, kẻ bị trọng thương suýt chết, nàng biết lợi dụng hoàn cảnh của mình để chủ động tình hình.

Còn một tuần nữa nàng sẽ rời nhà thương, sức khỏe nàng sẽ hoàn toàn phục hồi. Nàng sẽ là con chim sổ lồng bay về thế giới tự do. Nàng sẽ gặp lại Chef, bạn bè... Nàng sẽ trở về căn nhà thân yêu của mình trên đất thiên đàng Thụy Sĩ mà từ lâu rồi vì nhận công tác liên miên nàng không có giờ sống trong tổ ấm của mình. Một tuần còn lại ở đây nàng sẽ gấp rút hoàn thành việc Chef giao phó.

Khu vực này gồm nhiều dãy nhà, nhiều hang động và đường hầm bí mật mà LyLy chưa đến. Có một vài nơi Sergei hứa sẽ đưa nàng đi, có nơi hắn nói : « không thể đưa nàng vào đó ». LyLy nghĩ rằng, chính những nơi « nàng không thể vào » là nơi nàng phải vào xem cái bí mật của nó.

Tối hôm đó, như thường lệ, Sergei ở lại trò chuyện đến 10 giờ tối mới rút lui. Và LyLy cũng quyết định tối nay không ngủ, chờ bọn quan quân lính Nga ngủ yên nàng sẽ lén vào động thất bí mật.

Thời gian chậm chậm trôi qua, sự tịch mịch của đêm trường đã đến. LyLy phóng khỏi giường, lấy cái quây hành lý của nàng bỏ lên giường để ngay ngắn với cái gối nhà thương, rồi trùm chăn ngủ tựa như nàng nằm đó, phòng trường hợp có người kiểm soát.

Nhà thương là một toà nhà lớn rộng, nhưng vì là vùng rừng núi ven biển nên không có lầu cao, chỉ có tầng trệt và nhiều tầng hầm mà mấy ngày qua nàng theo chân Sergei đi tới lui thăm viếng chỗ làm việc của Michael, nên LyLy đã biết rõ những thông đạo dưới lòng đất từ nhà thương dẫn đi nơi khác.

Nàng lén khỏi phòng mình, lấy thang máy xuống tầng hầm, chạy quanh quẹo trong đường hầm một lúc đến động thất bí mật mà bữa trước Sergei đưa nàng đến liền quay trở về, bảo rằng « hắn không có quyền đưa nàng vào trong ». Nhờ có trí nhớ dai nàng nhớ rõ đường đi nước bước nên chạy một mạch đến nơi không gặp trở ngại nào. Cũng may tất cả toà nhà phòng ngách hang động bí mật của khu Cam Ranh không có lính canh giữ, vì nơi này chỉ có bọn cao cấp Nga ra vào. Lính Nga chỉ canh phòng cẩn mật ở vòng đai ranh giới vùng quân sự Cam Ranh mà thôi.

Hơn nữa bọn Nga làm sao có thể tưởng tượng một bệnh nhân yếu đuối, đi đứng phải có người dìu, làm gì có thể xuống giường nhà thương đi thám hiểm vùng bí mật ?

Nàng chạy tới động bí mật không mất nhiều thời gian, nhưng phải một lúc lâu mới tìm ra cái ngách mở cửa tự động. Cửa mở ra, đèn trong động thất cũng bật sáng lên. LyLy sững sờ trước rùng máy móc điện tử chi chít... Nàng không rành lắm cách xử dụng, nhưng cũng đoán biết từ đây người ta có thể điều khiển các dàn hỏa tiễn, phi thuyền, phi đạn... phong toả vùng Thái Bình Dương và toàn Châu Á. Động thất này hẳn là cơ quan đầu não của Nga khi có chiến tranh !

Sau khi chụp ảnh xong, nàng tức tốc ra ngoài, cửa tự động đóng lại, LyLy cũng chạy vút đi. Nhưng chuyến về nàng vừa chạy vừa đếm bước chân và định phương hướng. Nàng cần xác định vị trí của động thất để báo cáo rành rẽ. Ngày nào chiến tranh bùng nổ, phe Mỹ hay phe ta chỉ cần dội bom hủy diệt động thất đó là kẻ như tước được khí giới của Nga !

Chưa có bao giờ LyLy hoan hỉ khi hoàn thành công tác như lần này. Nàng không ngờ mình đã làm được việc trọng đại có liên hệ cho thế giới tự do nói chung và vùng Thái Bình Dương nói riêng.

Chuyến trở về nhà thương, vì nàng vừa chạy vừa đếm bước chân, vừa định phương hướng, nên mới hay con đường hầm quanh qua queo lại khá dài. Nàng về đến phòng người mệt nhoài, mồ hôi ướt đẫm cả áo, đầu óc nặng trĩu choáng váng, ngã ngay lên giường, toàn thân run bần bật.

LyLy ngỡ mình đã hoàn toàn bình phục, không dè sinh lực còn yếu, dùng sức chạy quá lâu lồng ngực nghe đau, chỗ vết thương cơ hồ như rỉ máu. Không hiểu sao nước mắt nàng tự nhiên ứa ra và cảm thấy thương thân, nghĩ rằng không ai biết được nỗi khổ của mình.

Nàng trèm chần khóc một lúc. Chốc sau cơn đau, cơn lạnh dịu dần, nàng bật đèn xem đồng hồ treo trên tường thấy đã ba giờ sáng. Như thế cuộc phiêu lưu của nàng dài khoảng ba tiếng rưỡi.

Nàng mừng tượng trong đầu địa đồ vùng Cam Ranh và lẩm nhẩm tính một hồi thì đoán rằng động thất bí mật nằm dưới lòng ngọn đồi cách nhà thương hai dặm về phía Tây Nam. Nhà thương ngó ra mặt biển về phía Đông Bắc. Vậy thì...

Đang tính toán vị trí nơi mà nàng vừa khám phá, thành linh LyLy nghe tiếng bước chân thật nhẹ. Rồi một người bên ngoài len vào. LyLy nhắm mắt nằm yên giả vờ ngủ say. Nàng nghĩ, kẻ đi vào là tên y tá Andrei Bitov muốn thăm qua bệnh nhân mà thôi. Nàng ngủ yên hẳn sẽ đi ra. Nào ngờ hẳn đi nhẹ đến bên giường nàng. LyLy hé mắt ra...

Kẻ đó cầm nơi tay một nùi vải băng, y như muốn xiết cổ nàng. Và kẻ đó chính là tên lính Kovlev !

Kinh tâm động phách, LyLy há miệng ra kêu cứu, nhưng hẳn đã nhanh tay thồn mớ vải băng vào miệng nàng. Một tay hẳn túm đôi tay nàng trói lại, cũng bằng một khúc băng vải. LyLy vùng vẫy cố tuột khỏi giường, định ninh tên nọ muốn đỡ trò hãm hiếp mình. Dè đâu hẳn lôi trong túi quần hẳn một sợi dây thừng trói đôi chân nàng, rồi vác nàng lên vai chạy đi.

Không thể kêu la, không thể chống cự gì được, LyLy đành nằm yên mở mắt xem hẳn đưa mình đi đâu ?

Hẳn chạy ra khỏi nhà thương thì đi theo ghềnh đá dọc theo mé biển tiến về hướng Bắc. Trời còn khuya, ánh sáng lờ

mờ, trên vai vác thêm một người, lại phải leo qua những ghềnh đá trơn trượt, quả không là chuyện dễ dàng ! Đi được một lúc hấn bỏ nạng xuống tảng đá, rồi ngồi một bên thở hồng hộc. Nghỉ mệt vài phút hấn lại vác nạng lên vai tiếp tục đi. Cứ như thế khoảng hơn một giờ sau hấn đem nạng tới một bãi cát.

Hấn huyết sáo làm hiệu. Tức thì có hai người đàn ông không hiểu ẩn núp nơi đâu, lù lù đi tới, nói với hấn một tràng tiếng Nga :

- Giao cô ta cho chúng tôi. Ông hãy trở về ngay đi, kéo bị nghi ngờ. Cô ta còn sống chứ ?

Hấn đặt nạng nằm xuống bãi rồi nói :

- Cô ta bị thương nặng vừa mới lành, sức còn yếu nên bị ngất chớ không chết đâu.

Cũng vì tay chân bị trói, miệng bị nhét giẻ, nhắm nhúc nhích cục cựa chẳng ích lợi gì nên LyLy nhắm mắt nằm yên mặc tình để hấn vác mình đi, thỉnh thoảng hé mắt nhận định phương hướng và khi thấy bọn người này, LyLy giả vờ bất tỉnh nhân sự. Bởi thế chúng mới hỏi Kovlev nạng còn sống hay chết.

Một điều LyLy lấy làm lạ, hai tên này tuy nói tiếng Nga, nhưng nghe giọng phát âm, nạng nghĩ là Việt Nam. Nạng hỏi hộp hỏi thăm : « Phải chăng họ là phe Phục Quốc ? »

Rồi nạng tự giải đáp : « Nếu hai người này là phe Phục Quốc thì đâu thể nào đối xử với ta như vậy ? Vả lại tên lính Kavslev là đồng lõa với lão Hồ Rừng, một kẻ muốn giết ta, đâu có thể cùng chiến tuyến với ta được ? »

Vậy bọn này là ai ? Là bọn Cộng Việt Nam chứ còn ai khác nữa ?

Nàng không phải thắc mắc lâu ! Sau khi Kovslev từ giã hai người nọ, bỏ chạy đi thì một người liền vác LyLy lên vai và nói chuyện với người kia bằng tiếng Quảng Đông. LyLy kêu thâm :

« - Lạ chưa ! Sao bọn Cộng Việt Nam lại nói tiếng Tàu với nhau ? Chẳng lẽ chúng là người Tàu, là phe Trung Cộng ? Nếu họ là Trung cộng sao lại muốn bắt ta ? ».

Nàng không biết tiếng Tàu, nên không hiểu hai người nọ bàn bạc những gì ? Nhưng nàng tiên đoán được một điều : « Bọn này không cùng phe với mình. Nàng sẽ là tù nhân, sẽ bị hành hạ và... »

Tưởng tượng đến những tra tấn cực hình của nhóm người xa lạ, nàng kinh hãi ngất đi.

Tiếng sóng vỗ ì ầm, hoà cùng tiếng chim biển kêu chí chóc vọng bên tai, dội vào tri giác, đã làm cho LyLy hồi tỉnh.

Nàng mở mắt ra thấy mình nằm trên cái chõng tre, trong một gian nhà vách đất, mái lá. Nhà nhỏ lắm, có thể gọi là cái chòi tranh, từ trước tới sau trống rỗng. Ngoài cái bàn nhỏ và cái ghế mây kê cạnh giường, thì không còn đồ vật gì nữa. Nhà không có cửa sổ, nhưng cửa cái ra vào không có cánh. Nơi đó có treo một bức màn trúc. Gió từ mặt biển lồng lộng thổi vào, đong đưa mảnh trúc nghe như một điệu nhạc thật êm tai. Thấp

thoáng ngoài kia LyLy thấy từng đàn chim biển trắng toát bay qua lượn lại, che lấp cả một vùng trời !

Thật lạ lùng ! Nơi đây là đâu ?

Nàng nhớ rõ nàng bị tên lính Nga Kovslev lén vào phòng trong nhà thương bắt cóc nàng mang đi giao cho bọn người xa lạ nói tiếng Tàu. Rồi nàng bị mê man không nhớ gì nữa !

Như vậy hai người Tàu ấy đã đưa nàng tới đây. Nhưng sao họ lại bỏ nàng một mình nơi đây ?

LyLy bật mình ngồi dậy, định đi đến cửa nhìn ra ngoài tìm người, nhưng đầu óc choáng váng ngã trở lại xuống giường. Bây giờ nàng mới lưu ý trên mình có đắp tấm chiếu và cái gối kê trên đầu nàng cũng bằng rom chiếu.

- Đây là mộng hay ngoài đời ? Cuối thế kỷ thứ 20 con người còn dùng những vật dụng xa xưa này sao ?

LyLy tuyệt vọng kêu lên như vậy. Nhưng sức nàng quá yếu, âm thanh chẳng phát ra khỏi cổ họng. Nàng cảm thấy nhiệt độ trong người nóng hừng hực, thần trí lơ lửng mơ hồ. Chẳng biết tình trạng kéo dài bao lâu ? Chỉ biết rằng trong cơn nửa mê nửa tỉnh có người đã cho nàng nhiều lần uống thuốc.

Và hôm ấy không rõ là bao nhiêu ngày, nàng tỉnh giấc nghe trong người thơ thới dễ chịu. Tiếng sóng vỗ, tiếng chim kêu, tiếng gió lộng qua màn trúc...tạo thành khúc nhạc rộn rã vui tai.

LyLy mở mắt ra... Mọi vật quanh nàng vẫn như lần hồi tĩnh trước. Cái giường, cái bàn, cái ghế... Khung cảnh trong nhà thật tĩnh !

LyLy có cảm tưởng như mình lạc vào một đảo hoang, chỉ có nàng với chim và trời đất. Nàng nghe rờn rợn sợ hãi. Cái sợ của một người quen sống giữa phố xá kinh thành, ngày giờ nào cũng tiếp xúc với người và người, bỗng dưng sống trơ trọi giữa một vùng hoang dã, bảo sao nàng chẳng run sợ lo âu ?

Dù sao nỗi lo sợ cũng chỉ thoáng qua, vì nàng biết chắc nơi đây có người, hơn nữa có người tử tế với nàng, đã chăm sóc cho nàng trong cơn sốt mê man.

Nàng chờ đợi người ấy... Chắc chắn người ấy sẽ tới thăm sức khỏe nàng. Chắc chắn người ấy sẽ hoan hỉ vì sinh lực nàng đã hồi phục. Chắc chắn người ấy...

Quả thật con người LyLy chờ đợi đang đến...

LyLy nghe tiếng bước chân xào xạc bên ngoài, mà in hình tiếng chân của đôi ba người. Nàng mừng rỡ đứng lên khỏi giường, nhưng chưa kịp bước đi, bức màn trúc được vén ra, hai người đàn ông xuất hiện...

Một người mặc quân phục màu cỏ úa, một người mặc thường phục. Và khi thấy mặt người mặc thường phục, nụ cười trên môi LyLy không còn nữa, cả đôi chân đứng cũng không vững, nàng ngã ngồi xuống giường !

Hai người đàn ông sắc mặt lạnh như tiền, nhưng câu nói của họ nghe ghê lạnh hơn :

- Bữa nay cô không còn nóng sốt mê man, cô hãy nghe cho rõ những câu hỏi của tôi và thành thật trả lời, nếu cô không muốn bị tra khảo hành hạ.

Đó là câu nói của người mặc quân phục, mà LyLy không rõ thuộc nhân vật nào? Chỉ có điều ông ta nói tiếng Việt giọng lơ lớ y như người Tàu sống ở Chợ Lớn thuở nào. LyLy nghĩ rằng ông ta là người Tàu từng sống ở Việt Nam.

- Cô đã may mắn không chết vì mũi dao của tôi. Tôi cho cô một con đường sống, nếu cô chịu khai thật những điều tôi muốn biết.

Đó là câu nói của người mặc thường phục, người mà LyLy vừa thấy mặc toàn thân bunn rùn sợ hãi. Chỉ vì ông ta từng phóng dao muốn giết nàng. Ông ta chính là lão Hồ Rừng trong đoàn xiệc Hanoi chớ không ai khác!

Tâm trạng của LyLy thật lạ lùng! Vì nàng trông đợi một người tốt lòng đã chăm sóc nàng trong cơn bệnh, lại gặp người đã từng muốn giết mình, nên nàng chơi với sợ hãi lúc đầu.

Đến khi nghe câu nói đầy hăm dọa của hai người nọ, bản tính can trường của nàng trở lại. Nàng ngồi yên trên giường, đưa mắt nhìn họ, nói thật trầm tĩnh:

- Mấy ông cứ hỏi. Câu nào tôi trả lời được, tôi sẽ thành thật đáp. Điều nào tôi không biết, dĩ nhiên tôi không thể nói. Các ông không cần phải hăm dọa tôi. Tôi đã bị ông giết hụt một lần rồi, bây giờ nếu bị ông giết lần thứ hai, ví bằng lần trước tôi không được cứu sống. Vậy đối với tôi, sống hay chết không đáng quan tâm nữa! Có một điều tôi muốn biết là lý do gì ông muốn giết tôi?

Không tưởng tượng nàng dám nói một câu cứng cỏi gan lì dài thườn thược như vậy, hai tên đàn ông cụt hứng ra mặt !

Lão Hồ Rừng không dẫn được nổi bực tức, cau mày nói :

- Cô chờ nghe câu hỏi của chúng tôi, cô sẽ biết lý do gì tôi muốn giết cô.

- Vậy các ông cứ hỏi đi.

- Cô tên họ gì ?

- Tôi tên Trần Linh Lan. Ông đã biết tên tôi mà ?

- Đương nhiên tôi biết tên cô là Linh Lan, nhưng đó là tên giả mạo. Tên thật của cô là gì ?

- Nếu tôi nói tên thật tôi tên Tuyết Lan, ông có tin không ?

- Dĩ nhiên là tôi không thể nào tin cô.

- Nếu thế thì tốt hơn ông đừng hỏi tên tôi. Vì dù tôi khai tên thật hay giả ông cũng không tin !

Người mặc quân phục xen vào nói một tràng tiếng Tàu với lão Hồ Rừng, LyLy không hiểu, nhưng đoán tên họ bảo lão Hồ Rừng đừng cãi cọ lời thôi với nàng về tên họ nữa. Bởi thế lão ta nói :

- Thôi được ! Tôi không cần biết tên họ của cô thật hay giả. Tôi chỉ muốn biết cô nằm vùng trong đoàn xiếc chúng tôi với ý đồ gì ? Cô hoạt động cho ai ?

- Tôi nằm vùng trong đoàn xiếc của ông làm chi ? Tôi vì bị trộm mất hết tiền bạc trong chuyến đi buôn ra Hanoi nên phải tìm việc làm để kiếm tiền làm lộ phí trở về nhà. Tình cờ tìm được việc ở đoàn xiếc của ông. Vậy mục đích của tôi là kiếm chút đỉnh tiền. Còn ông hỏi tôi hoạt động cho ai thì câu này tôi không thể trả lời, vì tôi không hiểu ông muốn nói gì ?

Người mặc quân phục vụt thò tay trong túi áo lấy ra hai món đồ quăng trước mặt LyLy, gằn giọng hỏi :

- Cô nhận ra hai món này chứ ?

Chính là thõn son và quyển sổ tay của nàng ! Thấy thõn son LyLy tái mặt. Vì sau khi chụp một lô ảnh trong động thất bí mật ở Cam Ranh nàng trở về nhà thương thì bị tên Kovslev bắt cóc, thõn son nàng bỏ trong túi áo chưa kịp cất chung với dụng cụ trang điểm. Có lẽ trong lúc nàng mê man, bọn người này lục soát trong người nàng. Như thế có thể họ đã biết đó là máy ảnh. Nếu quả thật họ biết thì nguy cho nàng, vì cuộn micro phim có thể họ đã lấy ra rồi.

Thấy nàng ngồi lặng thinh, hấn cười nhẹ, hỏi giọng châm biếm :

- Chắc cô không nhận ra hai món này ?

LyLy quắc mắt nhìn hấn :

- Các ông lên lấy đồ vật riêng tư của tôi, mới đáng xấu hổ, chứ tôi có gì xấu hổ mà không dám thừa nhận đó là vật sở hữu của mình ?

Giả lờ trước phản ứng của nàng, hấn lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu cô đã thừa nhận hai món này là của cô, chắc cô cũng xác nhận nghề nghiệp của cô được chứ ?

LyLy cúi mặt lặng thinh. Hấn nói :

- Cô đừng tìm cách giấu giếm chúng tôi vô ích ! Nghề của cô chúng tôi cũng đoán ra được rồi. Tốt hơn cô nên thành thật trả lời những câu hỏi của chúng tôi. Tôi lập lại lần nữa : « Cô hoạt động cho ai ? Nằm vùng trong đoàn xiệc với mưu định gì ? ».

LyLy nghĩ nhanh trong đầu : « Bọn này có lẽ thuộc phe Trung Cộng. Đoàn xiệc Hanoi vốn là người Tàu, chắc bọn này là tình báo của Trung Cộng nằm vùng ở Việt Nam. Hiện tại Trung Cộng với phe ta tuy không phải là bạn, nhưng cũng không phải là thù. Miễn chúng biết rõ ta không thuộc thành phần đối nghịch với chúng, chắc chẳng đối xử tệ với ta. ».

Vì nghĩ vậy nên LyLy đáp :

- Hoạt động cho ai thì tôi không thể nói cho các ông biết được, vì nếu ông đã đoán biết nghề nghiệp của tôi thì ông cũng biết rằng tôi chỉ có con đường duy nhất là chết để giữ bí mật. Bởi nếu tôi để lộ thân thế thì dù các ông không giết tôi, người của phe tôi cũng giết tôi nếu..

Hấn ngắt lời nàng :

- Thôi được ! Tạm thời tôi thông qua câu hỏi đó. Còn câu thứ hai trả lời được chứ ?

LyLy đáp giọng chân thật :

- Tôi không mưu định nằm vùng trong đoàn xiệc Hanoi để theo dõi hay giám sát các ông. Nhân nghe tin đoàn được quân đội Nga mời đến trình diễn ở Cam Ranh, tôi muốn được vào vùng cấm địa đó...

Lão Hồ Rừng tiếp câu nói bỏ lửng của nàng :

- Nên cô mới thủ tiêu cháu dâu của anh vợ tôi để gia nhập đoàn xiệc ?

LyLy trầm ngâm một lúc mới đáp :

- Tôi không nghĩ người cháu dâu của ông Vàng đã chết. Nàng ấy sẽ được người của phe tôi trả về nhà trong những ngày sắp tới.

Lão Hồ Rừng cười khẩy :

- Chờ xem ! Dù sao thì cô đang trong tay của chúng tôi. Nếu người cháu dâu có bề gì, chúng tôi sẽ xử đến cô cũng chưa muộn.

Tên mặc quân phục hỏi :

- Mục đích cô gia nhập đoàn xiệc để vào vùng quân sự của người Nga ở Cam Ranh ?

LyLy gật đầu. Hấn tiếp :

- Cô vào đó để làm gì ?
- Tôi nghĩ, các ông đã biết rồi !

Sỡ dĩ nàng nói thế vì nàng định ninh bọn họ đã khám phá sự bí mật của thời son và đã lấy cuộn micro phim nàng chụp ở Cam Ranh . Bằng nếu họ chưa biết gì nàng sẽ giấu nhem luôn. Tên họ cũng đoán được ý nghĩ của nàng, hấn cười :

- Cô trả lời khôn lắm ! Nhưng dù chúng tôi có biết được mục đích của cô đến vùng quân sự Cam Ranh để làm gì, chúng tôi vẫn muốn nghe chính miệng cô xác nhận.

Nhắm chừng bọn chúng đã rõ hết rồi. Hơn nữa LyLy cũng biết Nga và Trung Cộng tuy là hai cộng sản đàn anh của Cộng sản Việt Nam, nhưng chúng hì hục đâm đá nhau chớ chẳng phải thân thiết gắn bó gì. Nàng vào lãnh thổ Nga, bọn này là nhóm Trung Cộng chắc chẳng xem nàng kẻ địch, mà có khi chúng còn xem là khách nữa. Vì vậy nàng thấy không cần phải giấu giếm nữa, nên坦然 trả lời :

- Tôi đến chụp ảnh ! Chắc hẳn ông biết quá rõ rồi.

Tên họ cười nhẹ :

- Kể ra cô cũng thức thời.

Hấn vừa nói vừa lấy trong túi áo ra cuộn phim nhỏ tí ti vừa ngắm vừa nói :

- Cuốn phim này sẽ được chuyển về Bắc Kinh. Có thể cô được chủ tôi thưởng công xứng đáng nếu hình ảnh cô chụp có lợi ích. Dù sao hiện tại cô vẫn là tù nhân của chúng tôi. Nhưng xin cô an tâm, cô sẽ được đối xử tử tế.

LyLy tức giận bầm gan. Vì bao công lao của mình đã bị bọn này chiếm đoạt. Nàng không khốn khổ vì bị chúng giam giữ, mà khốn khổ vì công tác nàng làm cho CIA tưởng đã hoàn thành, lại bị Trung Cộng phòng tay trên !

Nàng găm mắt giấu những giọt lệ uất hận chảy ra. Hai tên Tàu Cộng êm thắm rút lui. Chúng chưa đi qua khỏi rèm trút của khung cửa, LyLy gọi giật lại :

- Khoan đã ! Hai ông hỏi tôi quá nhiều. Xin cho tôi được hỏi một câu.

Lão Hồ Rừng đưa mắt nhìn người mặc quân phục như ngầm bảo : « Chúng ta đi, không cần đếm xỉa đến lời cô ta ». Nhưng người mặc quân phục không nghe theo ý ông ta, quay mặt nhìn LyLy, giọng nói khá dễ chịu :

- Cô muốn hỏi điều gì ?

- Nơi đây là đâu ?

- Hoàng Sa đảo !

- Ông bảo sao ? Hoàng Sa đảo ?

Thấy nàng thất sắc khi nghe tên « Hoàng Sa » đảo, hấn cười nhỏ :

- Không có gì khiến cô phải kinh tâm. Vùng này tuy không có dân cư, nhưng nơi đây có quân đội Trung Hoa đóng binh. Và căn nhà cô tạm trú này nằm trên đồi đá, phong cảnh tuyệt vời. Cô ở lại đây dưỡng bệnh rất tốt !

LyLy không để tâm nghe hắn nói, trong lòng dâng lên nỗi oán hận khi nhớ lại vùng đất này thuộc Việt Nam. Thời Đế nhị Cộng Hoà, Trung Cộng đưa quân đánh chiếm. Bọn Cộng Sản Hanoi thừa ấy ve vuốt đàn anh, không dám hó hé chống đối một lời ! Giờ thì chúng với Trung Cộng hục hặc nhau, mới lại nhả đồi Hoàng Sa và Trường Sa đảo. Dĩ nhiên Trung Cộng sợ gì chúng mà hoàn trả lại ?

Càng nghĩ LyLy càng bức tức bọn Cộng Việt Nam hung ác với dân mình, mà lại là con rùa rút cổ với ngoại bang ! Vậy mà lão tặc Hồ Chí Minh lúc nào cũng huênh hoang kêu gọi dân chúng chống ngoại bang !

Vùng Cam Ranh hiện nay hoàn toàn thuộc Nga. Bọn Cộng Việt Nam kể như đã mất phần đất Cam Ranh. Vậy mà chúng vẫn thản nhiên như không có gì quan trọng! Thật là một bọn ngu si hèn hạ !

- Cô còn điều gì muốn hỏi nữa không ?

- Tôi muốn biết sẽ ở đây bao lâu ? Tôi không có y phục đồ đạc cần thiết hằng ngày. Tôi sống...

Hắn ngắt lời nàng :

- Nơi này sẽ có một nữ quân nhân lo cho cô việc ăn ở và cô cũng sẽ có những thứ cần thiết sống tạm trong nhà này cho đến khi Bắc Kinh có quyết định về cô. Thời gian ở đây ngắn

hay dài và cô có được tự do hay không cũng tùy quyết định của chính phủ tôi.

Hắn nói xong câu ấy thì cùng lão Hồ Rừng đi thẳng. LyLy ngã dài xuống giường, nước mắt rơi rơi...

Trong khi LyLy bị giam lỏng ở Hoàng Sa đảo thì rừng Chiến khu và trụ sở CPQ ở Hoa Thịnh Đốn có lắm người điên đảo lo âu. Trụ cờ Vàng lúc nào sắc mặt cũng dàu dàu, lại hay cau có quạu quọ bất thường. Tuyết Vân khóc lu bù. Một phần khóc vì thương nhớ lo âu cho bạn, một phần phải chịu đựng những cái giận vô cớ của Chef.

Sáng hôm ấy đang ôm mặt rầu rĩ nơi bàn viết ở văn phòng, Tuyết Vân nghe tiếng người phát thơ gõ cửa. Thường vào giờ ấy nếu có người phát thơ đến là có những thơ tốc hành hoặc điện tín. Lyly sau mỗi lần công tác trở về thường đánh điện tín báo tin vui, nên mấy tháng qua ngày nào Tuyết Vân cũng trông chờ tin bạn.

Bởi thế khi người phát thơ đi vào, Tuyết Vân mừng rỡ suýt ngất khi nhận điện tín, vội vàng thưởng tặng anh ta tờ giấy năm mỹ kim, rồi tông cửa chạy vào phòng Chef lấp báp nói :

- Chef ! Chef...LyLy ! LyLy ! Điện tín gửi từ Thái Lan !

Trụ Cờ Vàng đang ngồi ngã người trên ghế trầm ngâm, nghe Tuyết Vân nói mấy lời, đứng phắt dậy chạy tới chụp tờ

điện tín trên tay nàng, xé bung bì thư ra... Mấy giòng chữ mật mã nhảy múa trước mắt ông, ông đổ quạu mắng Tuyết Vân :

- Tại sao không chuyển chữ thường trình cho tôi, lại để mật mã ? Có cô một bên để làm gì ? Chẳng lẽ tôi phải chuyển ngữ cho cô đọc à ?

Tuyết Vân cụt hứng xách bức điện tín đi ra với dáng điệu bơ phờ. Năm phút sau nàng trở vô phòng Chef, khóc oà lên. Trụ Cờ Vàng cau mày chụp tờ giấy trên tay nàng đọc ngấu nghiến :

« Ba tháng qua quân Phục Quốc tìm khắp lãnh thổ Việt Nam vẫn không có tin tức của LL12. Nàng mất tích ở Cam Ranh, nhưng người của phe ta dò la biết rằng không do Sô Viết, mà có thể do Trung Cộng, hoặc các quốc gia liên hệ vùng Thái Bình Dương. Tôi nghĩ CIA chắc phải lo lắng việc LL12 mất tích và sẽ có hành động, vì nàng làm công tác của họ. Mặc khác tôi tiếp tục cử người tìm cô ấy. Có tin gì tôi sẽ báo cáo anh. Thân chào . (Người bạn ở Chiến Khu) »

Lãnh tụ Mật Khu báo tin đã cho người tìm tung tích LL12 và còn tiếp tục tìm kiếm. Xem thế người ấy lo lắng cho LL12 không kém gì ta !

Lạ thật ! Vì sao Lãnh tụ Mật Khu lại nghi ngờ Trung Cộng bắt cóc LL12 ? Có lý lắm !

Nếu không phải Trung Cộng thì có thể Nhật, Đài Loan, Nam Hàn, Bắc Hàn, Phi Luật Tân, Thái Lan...Thôi thôi ! Việc này ta chỉ cần báo CIA. Tự họ sẽ điều tra ra nguyên nhân và tìm ra LL12 hiện ở đâu.

Ngoại trừ bọn Nga và Cộng Sản Việt Nam, kỳ du LL12 lọt vào tay các quốc gia khác thì không việc gì phải lo ! Nếu bọn Trung Cộng bắt LL12 ta càng mừng . Vì LL12 đã biết trước sau chuyến về Saigon là công tác ở Bắc Kinh. Với mưu trí xảo diệu của nàng, có khi thừa dịp đang ở trong lãnh thổ của họ, nàng đã bắt tay vào việc ta giao phó rồi ! Ôi thật đáng mừng !

Ý nghĩ lạc quan vang lên trong đầu, ông hứng chí cười vang, âm thanh lờn lộng rung rinh của kính ! Tuyết Vân mắt còn ngấn lệ, ngơ ngác nhìn Chef, hỏi giọng hơi quạu :

- Sao lại cười ? Bộ chưa tìm ra tung tích LyLy vui lắm sao Chef cười ?

Trụ Cờ Vàng không dứt tiếng cười, nói :

- Tôi đang vui khi nghĩ LL12 lọt vào tay Trung Cộng ! Trời ơi, có những việc không muốn mà được ! Cô bảo tôi không vui mừng sao chứ ? Phần cô, mau mau điện thoại xin rendez-vous với Giám Đốc CIA cho tôi ngày hôm nay. Nhanh lên ! Đừng khóc nữa ! Tối nay tôi sẽ đãi cô ăn...hamburger !

Tuyết Vân nguýt Chef bỏ đi ra cửa, nói lảm nhảm một mình :

- Ông già này điên rồi ! LyLy bị Trung Cộng bắt mà ông ăn mừng ! Chắc ông điên thật rồi !

(Hết)

đọc tiếp : LL12 CÔNG TÁC BẮC KINH